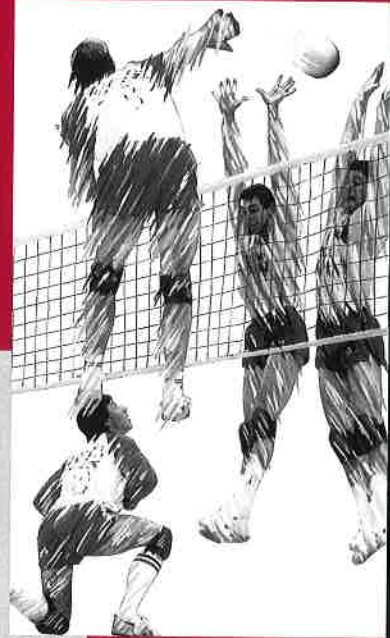

sport revue

De sporthistorie van Belsele, Nieuwkerken, Sinaai en Sint-Niklaas
Nr. 12 - september 2006

IN DIT NUMMER VAN SPORTREVUE

IN DIT NUMMER VAN SPORTREVUE

- Inhoud - redactie - verkoop p. 517
- Roots en levenslijn van de Sint-Niklase Judoclub p. 518
Steve Wante naar originele tekst Marcel De Bats
- Grote wielervedstrijden in hartje Waasland p. 525
Johan Heirbaut en Alfons Smet
- Liggende wipmaatschappij Ons Vermaak verhuisde van Sinaai naar Puivelde p. 529
Etienne De Meester
- De eerste automobielwedstrijden in Sint-Niklaas p. 531
Daniël Grumiau
- Beginjaren van Tennisclub De Jasmijn p. 533
Etienne De Meester
- Leurica, de eerste wielertoeristenclub p. 534
- De schutterstorens, een halve eeuw onderdak voor staande wipschutters p. 535
Alfons Smet
- Flanders Volley Gala, een zilveren palmares p. 537
Johan Heirbaut
- D.I.W.I., zwemmen voor en door motorisch gehandicapten p. 540
André Van Landeghem
- Vijftig jaar sportbeleid in Sint-Niklaas p. 541
Luc Van Royen en Johan Heirbaut
- Wereldkampioen Theo Verschueren, een levende wielervedstrijder p. 545
Alfons Smet
- Sprintfenomenen bij A.C. Waasland p. 547
Steve Wante
- Mieke Smet en Willy Van Mele, lange afstandskampioenen bij Wase Zwemkring p. 549
André Van Landeghem
- Dr. Albert Dirix, voorvechter van een gezonde sportbeoefening p. 550
André Van Landeghem
- Reactie p. 551
- Epiloog p. 552
Etienne De Meester
- Inhoud van Sportrevue I – 12 p. 553

REDACTIE

Redactie

Vaste medewerkers: Etienne De Meester, Daniël Grumiau, Alfons Smet, Luc Van Royen, Steve Wante. Eindredactie: André Van Landeghem en Johan Heirbaut.

Redactieadres

Stedelijke sportdienst, stadhuis, 9100 Sint-Niklaas.

Tel.: 03.760.91.71 - Fax.: 03.766.08.82 - E-mail: sport@sint-niklaas.be

Losse verkoop

Losse nummers zijn te koop - zolang de voorraad strekt - aan de prijs van 4 EUR per stuk.

ROOTS EN LEVENSLIJN VAN DE SINT-NIKLASE JUDOCLUB

Steve WANTE naar originele tekst Marcel DE BATS

Van afdeling naar zelfstandige club

Judo is voor wat België betreft een vrij jonge sport. Zij brak hier door op het einde van de jaren 40. Dat deze sport reeds sinds onheuglijke tijden in Japan beoefend wordt, is geen nieuws. Nochtans vond ze haar oorsprong in het oude China waar een gevechtsmethode bestond waarbij met blote handen werd gevochten tegen gewapende aanvallers. Het was een verdedigende sport die de naam jiu-jitsu kreeg. De naam was afgeleid van de Japanse woorden 'ju' (= zacht) en 'jutsu' (= kunst), m.a.w. 'zachte kunst'... De verdere evolutie met al zijn sleutelfiguren zou ons te ver leiden, maar feit is dat jiu-jitsu als verdedigingssport zich verder ontwikkelde tot judo, een waardige gevechtssport. Het was tussen de twee wereldoorlogen dat deze sport via Amerika Europa binnenkwam, eerst langs Duitsland, nadien ook Oostenrijk, Engeland, Frankrijk, Italië en Zwitserland. Aanvankelijk was het jiu-jitsu dat werd beoefend.

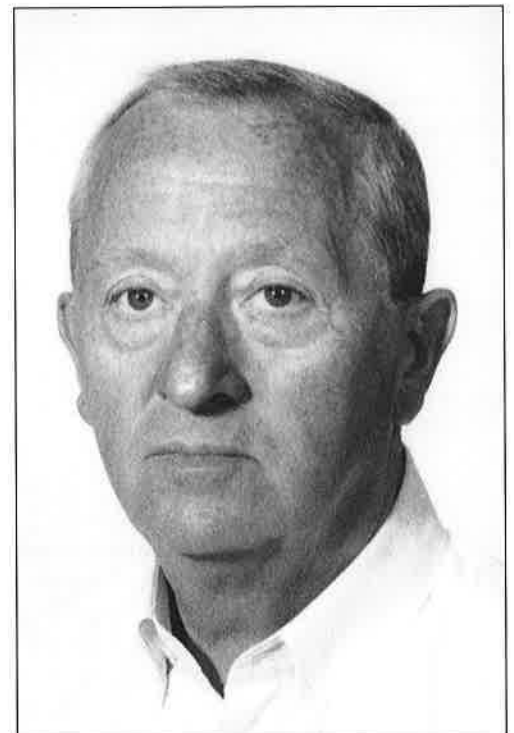
Op 6 juni 1949 werd de Belgische Federale Judo en Jiu Jitsu Vereniging opgericht. De Fransman Jean De Herdt (4de dan en driemaal Europees kampioen) werd aangezocht om technisch directeur te worden.

Voor 1949 echter, was men te Sint-Niklaas reeds actief bezig met deze sport. Het was François Bats, zoon van de bekende turner Charel Bats, die het vuur aan de lont stak. Hij had vernomen dat deze sport sinds enkele jaren te Antwerpen onderwezen werd. Daar kwam hij in contact met Willy Streulens die de leiding had van de locale club 'Judokwai', waarvan de Japanner Georges Nakamura technisch directeur was. Nakamura, toen 2de dan, was via Canada in België verzeild. Hier zou hij tijdelijk verblijven om zijn beroep van eierensorteerder aan anderen aan te leren. Dit eigenaardige beroep bestond erin dat men het geslacht van de kippeneieren kon bepalen door ze met de pinken een draaibeweging te geven. Vandaar de naam 'eiertikker'. De enthousiaste François kon vlug een aantal nieuwsgierigen overtuigen om een club op te richten. In 1948 startte de "St-Niklase Judo en Jiu Jitsu Club" als onderafdeling van Judokwai Antwerpen. Men vond een oefenzaal (dojo) achter het café 'Huis van Commerce' aan de Grote Markt te Sint-Niklaas. Daar zou de club tot 1958 verblijven.

Op het podium achter in de zaal begon men te trainen. Men was aangewezen op de schaars voorhanden zijnde boeken die over deze sport handelden en meestal geschreven waren in een vreemde taal. Regelmatig organiseerde men verplaatsingen naar Antwerpen om daar te trainen bij Judokwai aan de IJzeren Waag. Willy Streulens en Nakamura kwamen regelmatig naar Sint-Niklaas om onderricht te geven.

De eerste tatami (oefenmat) was van klein formaat en vervaardigd uit zakken gevuld met zaagmeel. Later werd het een kokosmat. Kort daarop permitteerde men zich de luxe van een grotere mat. Deze was samengesteld uit dekens en textielafval in combinatie met rieten matten waarover een canvas zeildoek was gespannen. Dit laatste moest garant staan voor effenheid om verstuikingen van tenen te voorkomen. Anderzijds was de ruwheid ervan vaak oorzaak van schaafwonden aan ellebogen of enkels.

Eind jaren '40 zochten sommige gewezen turners, worstelaars en bokkers naar een nieuwe uitdaging. Georges De Bats was één van

François Bats, stichter-oprichter van de Sint-Niklase Judo en Jiu Jitsu Club

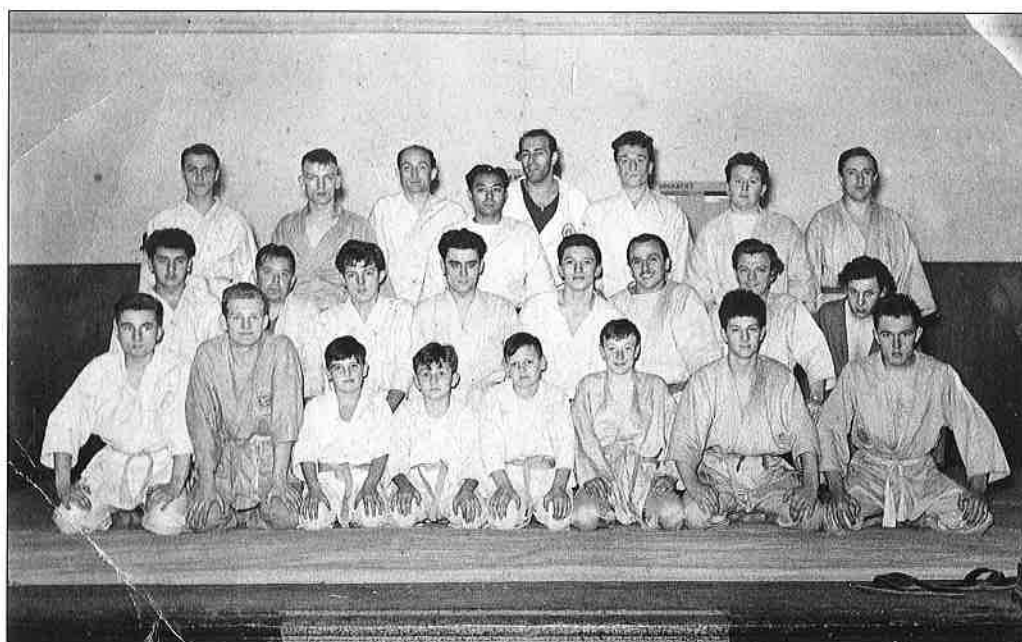
hen. Als voormalig worstelaar stond hij in het begin nochtans sceptisch tegenover het 'pyramagetrek', zoals men judo omschreef. Als machinist kwam hij vaak in Noord-Frankrijk. Door nieuwsgierigheid geprikkeld ging hij toch een kijkje nemen bij de Fransen. Hij zag dat zij in deze sport heel wat verder stonden, getuige daarvan de vele zwarte gordels. Hij waagde zijn kans te Roubaix waar hij de eerste jiu-jitsu- en judo-ervaring opdeed. Als machinist moest hij soms overnachten aan de Belgisch - Franse grens, wat prima uitkwam om daar te trainen. In 1950 sloot hij zich aan bij de club te Sint-Niklaas. Inmiddels had François Bats reeds heel wat leden aangevonden, zoals Leon Van der Hertten (broer van 'De Bol' Van der Hertten), Albert Van Cleemput (meester-kleermaker), Roger Callaert, Georges Van Cleemputte, Gerard Schiettekatte, Victor Suy (portretschilder), Roland (fotograaf) en broer Georges De Wilde, de gebroeders Bob en Raymond Verhasselt, Willy Bollaert, Romain Geerinck, Willy Ongena, Charles Varewyck, Etienne Thijsman, Emiel Ruythoren, Alfons Wielandt en de jongere broers van de stichter-oprichter Etienne en Leon Bats. Later vervoegden Robert Van de Sompel, Werner Van Hoey, Lucien Janssens, Albert Callaert en Jules Serneels de rangen.

In december 1949 besloot de club een zelfstandige weg te gaan en zij sloot zich aan bij de pas gestichte nationale federatie. Georges Nakamura werd technisch directeur en Willy Streulens, later bijgestaan door Marcel Cooremans, waren de lesgevers.

Het eerste bestuur zag er als volgt uit: Leon Van der Hertten, voorzitter, Roger Callaert, secretaris, François Bats, penningmeester en Albert Van Cleemput, lid. Later werden Georges De Bats en Etienne Bats, als technische adviseurs, in het bestuur opgenomen. Georges Van Cleemputte en Albert Van Cleemput werden samen met François Bats de eerste clubkampioenen. Tijdens een wedstrijd te Antwerpen om de zwarte gordel te behalen, versloeg Gerard Schiettekatte zomaar liefst vier bruine gordels op rij wat in die tijd een uitzonderlijke prestatie was. In 1951 werden de open kampioenschappen van Antwerpen gehouden per kleur van de gordel. Leon Van der Hertten behaalde er de titel blauwe gordels en Etienne Bats de halve finale bij de groene.

Groeiend succes

Eveneens in 1951 organiseerde de Sint-Niklase Judo en Jiu Jitsu Club een groots opgezette demonstratie in het 'Huis van Commerce' te Sint-Niklaas. Men deed een beroep op de toenmalige nationale directeur, de Fransman Jean De Herdt. Georges Nakamura had de leiding. Het evenement trok een volle zaal en werd een overdonderend succes. De kogel was nu door de kerk. Judo was een gekende en erkende sport geworden. Mede dankzij de inzet van het clubbestuur en zijn lesgevers, waar vooral Georges De Bats in uitblonk, kende de club een onverhoopte groei.

De Judoclub in 1950: Vooraan v.l.n.r. Robert Verhasselt, Willy Ongena, 3 jongeren van Antwerpen, Alfons Wielandt, Etienne Bats, Emiel Ruythoorn; middenste rij v.l.n.r. Roland De Wilde, Charles Varewijck, Willy Bollaert, Victor Suy, Georges De Wilde, Leon Van der Hertten, Albert Van Cleemput, Etienne Thijsman; achterste rij v.l.n.r. Romain Geerinck, Gerard Schiettekatte, Marcel Cooreman, Georges Nakamura, Willy Streulens, Georges Van Cleemputte, François Bats, Roger Callaert

In 1952 sloten de eerste jeugdleden zich aan. Onder hen de zonen van Georges De Bats, Willy en Marcel, Guido Varewyck, zoon van Charles en Jean Schiettekatte, broer van Gerard. In datzelfde jaar tijdens de nationale open kampioenschappen van Antwerpen voerde Georges Van Cleemputte een stunt uit. In de halve finale versloeg hij als bruine gordel, Albert Darquenne, lid van de nationale ploeg, om het daarna in de finale op te nemen tegen de universitaire kampioen Jean Begeaux. Tot tweemaal toe wierp hij deze, eerst met uchi mati daarna met harai goshi. Maar tot ieders verbazing werd hem de overwinning niet toegekend. En dit nog wel door de scheidsrechter, zijn leraar Nakamura. Het gaf de algemene indruk dat het niet hoorde dat de nationale kampioen gevloerd werd door een lagere graad bruine gordel.

Ondertussen hadden ook meisjes zich aangesloten, waaronder Jeanine Van Cleemput, Denise Van der Hertten, Nelly De Wilde en Monique Janssens. Een belangrijke aanwinst was Walter Collyn die de nodige structuurwijzigingen van de club doorvoerde.

In 1957 werd de 38-jarige Georges De Bats kampioen van België, openbare diensten en spoorwegen, het jaar daarop werd hij 2de. Door de groeiende publieke belangstelling voor judo werd deze finale tijdens het weke-

lijks sportjournaal in de bioscopen vertoond. Op de nationale ploegkampioenschappen in 1958 behaalde het Sint-Niklase team met Georges De Bats, Georges Van Cleemputte, Roger Callaert, Willy De Bats en Walter Collyn de derde plaats. Op 6 juli 1958 traden Georges De Bats en Etienne Bats toe tot het college van de zwarte gordels 1ste dan. Het jaar daarop kreeg de club er nog een zwarte gordel 1ste dan bij, namelijk André Baert die overkwam van J.C. Amay. Vanaf 1959 nam Georges De Bats niet meer deel aan nationale of Vlaamse kampioenschappen. Hij deed enkel nog wedstrijden waardoor hij een hogere graad kon bereiken. Verder wou hij zijn kennis ten dienste stellen van de club en haar leden en schoolde hij zich samen met Etienne Bats tot gediplomeerd clubtrainer bij het Ministerie van Nationale Opvoeding en Cultuur. In 1960 werd Marcel Verstraeten kampioen van de beide Vlaanderen bruine gordels en het jaar daarop lukte Willy De Bats dit eveneens. In 1964 haalde Roland De Backer de finale op de kampioenschappen van de beide Vlaanderen. Hij verloor die kamp eervol van de Ronsenaar Marcel Lejeune, een zwarte gordel 1ste dan en vaste waarde in de nationale ploeg met meerdere nationale titels.

De beginjaren in het Huis Van Commerce: Georges Nakamura tijdens de uitvoering van een beenworp op Georges Van Cleemputte

1952. Nationale open kampioenschappen van Antwerpen. Georges Van Cleemputte werpt in de finale Jean Begeaux, de toenmalige universitaire kampioen van België.

Georges De Bats voert een uchi-mata uit op Etienne Thijsman tijdens een demonstratie in de oefenzaal Huis van Commerce.

Georges De Bats, kampioen van België 1957 Openbare Diensten en Belgische Spoorwegen

Splitsingen, fusies en nieuwe clubs

Ondertussen waren er leden die de drang voelden om zich af te scheiden en een nieuwe club te stichten, wat in 1959 ook gebeurde. De nieuwe club 'Sint-Niklase Judokwai' werd opgericht door Roger Callaert, Roger Piessens, Etienne Thijsman en Gerard Schiettekatte. De laatstgenoemde twee zouden als leraar fungeren. Men zou zich vooral toespitsen op jiu-jitsu en technische judo, maar minder gericht op deelname aan officiële kampioenschappen. Zij werden lid van de Belgische Amateurs Judo Associatie (BELAJA)

onder leiding van technisch directeur François Van Haesendonck.

Hun eerste huisvesting was op de hoek van de Magnolialaan en het Brugsken. Vervolgens verhuisden ze naar 'Ons Huis', de parochiezaal van Tereken, aan de Schoolstraat. Hun volgende stek werd café Belle Vue (Grote Markt) om ten slotte te belanden in een lokaal aan de Plezantstraat, tussen de meisjesschool O.L.V.-Presentatie en het café op de hoek, het 'Oud Amerika'. De Engelsman John Street, garagehouder in de Wegvoeringstraat werd voorzitter.

Door de fusie tussen BELAJA en BFJVV was de Sint-Niklase Judokwai geen lang leven beschoren en werden alle activiteiten stopgezet. Vele leden stapten over naar de Sint-

De Sint-Niklase Judoclub anno 1958

Niklase Judo en Jiu Jitsuclub. Etienne Thijsman die ondertussen de zwarte gordel had behaald, kwam terug naar de oude stal. Samen met Etienne Bats werd hij aangesteld om jiuitsu en karate te onderwijzen, terwijl Georges De Bats de algemene leiding op zich nam over de afdeling competitiejudo. Geleidelijk ging de judoafdeling zich meer onafhankelijk opstellen. Japanse grootmeesters waren graag geziene gastleraren op de tatami van de Sint-Niklase club.

Rond 1960 nam de club deel aan de 14-daagse TV-uitzending 'Waag Je Kans'; een programma waaraan verenigingen konden deelnemen om hun clubkas aan te dikken. De club behaalde de zege in de slotfase. De laatste vraag bestond erin het gezamenlijk gewicht te raden van de nog vier mededingende voorzitters. Met zijn 292 kg zat clubvoorzitter Leon Van der Hert en er maar net 1 kg naast (293 kg). De overwinning bracht 20.000 oude Belgische franken in de clubkas samen met het gewicht in bloedworst aan de overwinnende voorzitter geschonken. Met extra sportieve en financiële steun vanuit SPORTA afdeling Waasland, die eenzelfde bedrag schonk, kon een authentieke judomat worden aangekocht. Deze 100 m² grote klepper vond zijn onderdak in een van de bovenzalen van het pas geopende stedelijk zwembad aan de Parklaan waar de club zijn nieuwe stek had. Met de daaraan palende turnzaal en alle andere nodige infrastructuur zoals douches en kleedkamers kon men in één klap een perfecte service aanbieden. Walter Collyn was er als de kippen bij om Sint-Niklaas aan te dui-

den als nationaal trainingscentrum. Dit luidde de periode in van ongekende groei en bloei van de club, met 280 leden destijds de grootste van Vlaanderen.

Een nieuw lid met grote toekomst, de middengewicht André Sertijn, kwam de club ver-voegen. Na de bokssport vaarwel te hebben gezegd volgde hij zijn basisopleiding bij de Sint-Niklase Judokwai. In juli 1965 deed hij de overstap naar de Sint-Niklase Judo en Jiu Jitsuclub. Hij ontpopte zich vrij vlug tot een geduchte tegenstander en boekte prima resultaten. In 1971 kreeg hij van de gemeente Sinaai de bekroning van sportman van het jaar. Ook andere beloftevolle jongeren boden zich aan waardoor men een degelijke ploeg kon vormen. Met Patrick Van Buyten (lichtgewicht), Marc Rotthier (half midden), André Sertijn (midden), Walter De Roos (halfzwaar) en Pierre Bontinck (zwaar) werd een vaste kern gevormd. Deze ploeg werd in 1968 en 1969 kampioen van Oost-Vlaanderen.

De uitschieter was wel Pierre Bontinck met als indrukwekkend palmares: winnaar beker van België voor beloften in 1966, winnaar beker van België en kampioen van België seniores, deelname aan de wereldkampioenschappen te Salt Lake City (USA) in 1967, Belgisch kampioen alle categorieën junioren en opnieuw winnaar beker van België halfzwaar junioren in 1968, universitair kampioen halfzwaar en alle categorieën in 1969. Hij was ook van de partij tijdens de Europese kampioenschappen die gehouden werden te Oostende van 15 tot 18 mei 1969. Hij werd een vast lid van de nationale ploeg waarmee

Judokwai Sint-Niklaas 1960. Vooraan v.l.n.r. Duymelinck, Alain Street, Eddy Thysman, (?), (?). Middenste rij v.l.n.r. Bernard Behiels, Pol Goossens, André Sertijn, Freddy De Roeck, Dobbelaere, De Vijlder, Bob Loir, Etienne Nachtegael. Staande v.l.n.r. Roger Piessens, John Street, Etienne Thijsman

1965. Twee boegbeelden van de Sint-Niklase Judoclub: Leon Van der Hertem (l) en Albert Van Cleemput (r)

hij aan verschillende interlands deelnam. Hij behaalde zijn 1ste dan in 1966, zijn 2de in 1968 en zijn 3de in 1970.

Etienne Bats had ondertussen zijn carrière vooral in jiu-jitsu uitgebouwd. Hij werd internationaal scheidsrechter en stichtte in 1978 zijn eigen budoclub in Belsele (zie *Sportrevue nr. 11*). Hij klom op tot nationaal voorzitter van de Belgische Jiu Jitsu Federatie. Zijn sportcarrière bekroonde hij ten slotte nog met het behalen van een 4de dan judo en een 8ste dan jiu-jitsu; in 1999 werd hij door de stad Sint-Niklaas gelauwerd met de Prijs van Sportverdienste.

Georges De Bats, nadat hij gediplomeerd hulpmonitor en clubtrainer werd (1966 en 1968), bleef zich verder inzetten om zijn competitie-ervaring over te dragen aan zijn leerlingen met als doelstelling zoveel mogelijk zwarte gordels te vormen. Als we de statistieken opmaken, kan Sint-Niklaas op zowat

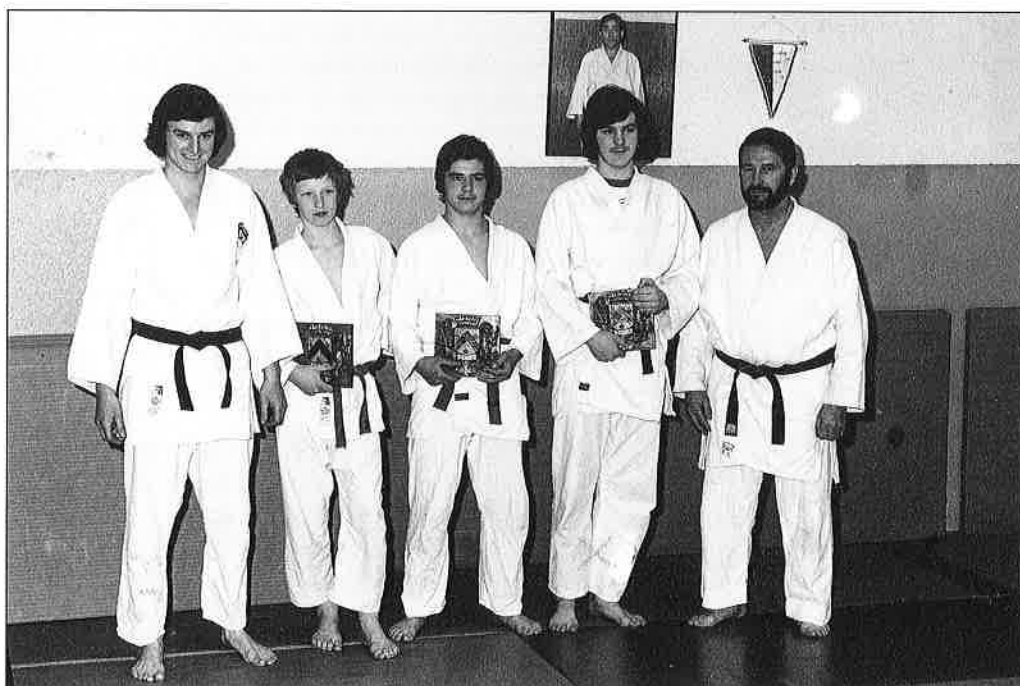
45 zwarte gordels terugblikken. Hij spoorde ook zwarte gordels die met competitiesport gestopt waren aan om hun brevet als hulp- en clubtrainer te behalen bij BLOSO. André Sertijn samen met Mark Rotthier, Martin Cappaert, Marcel De Bats, Marcel Heirbaut en Eddy Heyman waren in deze volgorde de eerste geslaagden. Later zouden tal van zwarte gordels deze traditie verderzetten. André Sertijn was de eerste judoleraar van de club die als lesgever muteerde naar judoclub Troelant in Sinaai (zie *Sportrevue nr. 3*) en judoclub J.C. Kemzeke, terwijl

Eddy Heyman judoclub Ninove oprichtte en dit telkens onder leiding van hun technisch directeur Georges De Bats.

Door de gestage groei zag de Sint-Niklase Judo en Jiu Jitsuclub zich ondertussen genoodzaakt om een grotere en betere accommodatie te zoeken. Zij kreeg deze in 1970 toegewezen bij de opening van de stedelijke sporthal 'De Witte Molen'. Daar werd een apart lokaal op de verdieping ingericht als judozaal.

In november 1978 trok Georges De Bats met enkele van zijn leerlingen naar Japan om in Tokio de "Jigoro Kano Cup" bij te wonen en aansluitend gedreven stages te volgen in de kodokan en de diverse universitaire trainingscentra. Als afsluiter stond een intensieve competitiestage op het programma in de dojo van de nationale politie te Tokio.

De afdelingen jiu-jitsu en karate scheidden zich af van de Sint-Niklase Judo en Jiu Jitsu

V.l.n.r. Mark Rotthier, leraar, Victor Heirbaut, kampioen van België superlicht, Patrick Schelfhout, kampioen van België beloften, Dirk De Boes, kampioen van België beloften halfzwaar, Georges De Bats, leraar

Pierre Bontinck, 1967

Club en sloten zich aan bij hun eigen federatie. De oude club werd herdoopt in 'Sint-Niklase Judoclub'. De groei aan talentvolle nieuwkomers zette zich door. Rudy Fruytier, Victor Heirbaut, Dirk De Boes, Patrick Schelfhout, Peter Baudenelle, Wim Mussche, Jan De Baere en anderen losten de verwachtingen in.

Bij de dames behaalde Marleen Blommaert zilver en Berlinda Van Landeghem brons op de Belgische kampioenschappen. Fruytier was de absolute uitschieter. Hij beschikte over een zeer hoogstaande techniek vergelijkbaar met die van de Japanse grootmeesters. Meerdere keren in de jaren '80 werd hij kampioen van België in de eigen gewichtsklasse en ook in alle categorieën. Zelfs de befaamde Harry Van Barnevelde ging voor de bijl. Olympisch kampioen Robert Van De Walle beschouwde hem als zijn mogelijke opvolger. Helaas nam Rudy topsport niet al te ernstig en moest hij ook zijn tijd delen met studeren om het diploma van licentiaat lichamelijke opvoeding te behalen. Ook Patrick Schelfhout en Rudy De Maere deden het opmerkelijk. Zij haalden de halve finale tijdens de Militaire W.K. te Sao Paulo (Brazilië) terwijl Patrick meerdere malen kampioen van België werd in de diverse leeftijdscategorieën. Anderzijds werd De Maere Belgisch kampioen bij de militairen.

Als we verder de revue van verdienstelijke judoka's bekijken, vermelden we o.a.: Marcel Heirbaut (2de dan) en zoon Victor (kampioen van België), politiecommissaris Hugo De Clercq (B.K. Politie sport), Martin Cappaert (3de dan), Harry Van Buynder, Florent Christaens (1ste dan), Lucien Vermeulen, Etienne Dobbelaere, Bob Verhasselt, Raf Van Damme (1ste dan), Ilias Maes, de gebroeders Heyman (Eddy 5de dan, Luc en Jan), de over-

Rudy Fruytier

gekomen worstelaars Etienne Piessens, Karel Struyf, Arthur 'James' Van Puyvelde en de gebroeders Verstraeten, die vanuit de omgeving van Ninove tweemaal per week kwamen trainen. Als laatste in de rij treffen we Rudi Cathoir aan die vanaf 1977 zijn palmares rijkelijk aanvulde met titels op provinciaal en regionaal vlak. Tot slot moeten we nog Jan Segers vermelden. Deze judoka van topformaat werd aangetrokken om als sparing partner en lesgever te fungeren om het competitieniveau van het Sint-Niklase judoteam te optimaliseren. Het is onder zijn leiding dat men in 1983 en 1985 kampioen werd van derde en tweede klasse om vanaf 1986 uit te komen in de eerste afdeling van de Belgische judocompetitie.

Recentste tijden

De Sint-Niklase Judoclub verhuisde in 1991 naar een eigen judocentrum aan de Passtraat, opgericht door vader Georges en zoon Marcel De Bats. Tot in 2000 zou Georges hier als hoofdtrainer actief blijven. Tussen 2000 en 2003 verbleef de club in 'Tjeebogiem' aan de Antwerpse Steenweg om uiteindelijk terug te keren naar sporthal 'De Witte Molen', waar ondertussen een tweede dojo was ingericht om meer clubs uit de sector van de krijgskunsten te kunnen opvangen. Vanaf deze periode zijn het André Sertijn en Marcel De Bats die de trainersfunctie overnemen terwijl vandaag Pascal De Meulenaer instaat voor de opleiding jeugd judo.

In december 2004 kende het stadsbestuur aan Georges De Bats, die enkele maanden daarvoor was overleden, postuum het ereplakket voor sportverdienste toe voor zijn ononderbroken en onuitputtelijke inzet van 53 jaar.

GROTE WIELERWEDSTRIJDEN IN HARTJE WAASLAND

Johan HEIRBAUT en Alfons SMET

Sint-Niklaas heeft steeds een hart gehad voor het wielrennen. Getuige hiervan de vele wielkoersen die jaarlijks op de sportkalender staan, de vele wielcomités die jaar in jaar uit de organisaties op poten zetten en de verschillende wielervedetten die hier bekendheid genoten en nog steeds genieten. Zie ook de ruime rubriek "wielrennen" achteraan deze Sportrevue in het inhoudsoverzicht.

Toch springen, naast de fameuze aankomst van een rit in de Ronde Van Frankrijk (1973), enkele bijzondere evenementen in het oog: de start van de Ronde Van Vlaanderen en de Grote Prijs Raymond Impanis.

20 jaar start van de Ronde Van Vlaanderen (1977 – 1997)

Johan Heirbaut

Vlaanderens mooiste wielerklassieker vertrok in 1976 nog vanuit de stad Gent. Het was Robert Geerinck van de Zwaantjesvrienden ter ore gekomen dat Het Nieuwsblad op zoek was naar een nieuwe startplaats. Met dit nieuwtje trok hij naar de jonge schepen van sport, Freddy Willockx, die onmiddellijk op de kar sprong en in geen tijd

de gemeenteraad kon overtuigen om de start van de Ronde Van Vlaanderen naar de Sint-Niklase Grote Markt te halen. Een traditie was geboren. In het voorjaar van 1977 trok de internationale wielerkaravaan zich voor het eerst op gang vanuit de Wase hoofdplaats. De Zwaantjesvrienden trad op als organiserende wielclub, maar vanzelfsprekend stonden de politie en de andere stadsdiensten in voor de onmisbare logistieke ondersteuning.

Gedurende niet minder dan 20 jaar zou de Ronde in totaal 21 maal vertrekken vanop de Grote Markt. De wielervrienden zagen in die periode de manifestatie evolueren van een groot wielergebeuren naar een op en top professioneel gemanaged mega media-evenement. Waar in de eerste tien, vijftien jaar de renners zich voor hun inschrijving nog op hun koersschoentjes via de trappen van het stadhuis moesten begeven naar de trouwzaal op de tweede verdieping, opteerde de organisator later voor een groot podium op het marktplein zelf. Daar konden de renners dan via een hellend vlak met de fiets naar boven rijden om er het inschrijvingsblad te tekenen. Een presentator interviewde ondertussen de bekende wielervedetten en maakte er een geanimeerde show van voor de vaak duizen-

De start van de Ronde Van Vlaanderen op 3 april 1988

Een mensenmassa voor de start in 1996

de kijklustigen. Iedere eerste zondag van april tussen 8 en 10 uur was Sint-Niklaas het centrum van de wielersport.

In de zomer van 1997 kwam er abrupt een einde aan het sprookje. Het contract met de Vlaamse Uitgeversmaatschappij, uitgever van ondermeer het Nieuwsblad, dat telkens met gemiddeld drie jaren werd verlengd, was ten einde. Besprekingen voor de verlenging ervan waren reeds gevoerd. Er was zelfs een mondeling akkoord om met Sint-Niklaas verder in zee te gaan. Het was dan ook een donderslag bij heldere hemel als het bericht binnenviel dat men verkoos om de volgende jaren te vertrekken vanuit Brugge. De beslissing werd nog aangevochten, maar ze bleek onherroepelijk. De Ronde trok naar de West-Vlaamse kunststad en zou niet meer terugkeren. De Sint-Niklase wielierliefhebbers bleven verweesd achter.

Het schepencollege besloot om niet lijdzaam toe te zien en trachtte aan Sint-Niklaas een nieuwe wielertaditie te geven. In 1999 en in 2000 haalde men het Belgisch kampioenschap tijdrijden alle categorieën binnen. Een succes werd het niet ondanks de puike organisatie. Het stedelijk bestuur dat in 2001 aantrad, bouwde dan ook niet verder op dit initiatief en richtte zijn pijlen op het veldrijden. Nadat eerder in 1994 reeds een eerste maal een veldrit was georganiseerd in het Recreatiepark De Ster, opteerde men ervoor om dit vanaf tweede nieuwjaarsdag 2003 weer op de kalender te plaatsen. De Grote Prijs De Ster sloeg aan en lokt jaarlijks duizende toeschouwers.

12 jaar Grote Prijs Raymond Impanis (1982 – 1994)

Alfons Smet

Deze organisatie was een echte uitstraling waarmee het Waasland en in het bijzonder de stad Sint-Niklaas een U.C.I.-wedstrijd werd toebedeeld. Initiatiefnemers waren Marc Boelens, Belselenaar en commercieel directeur bij de brouwerij Primus Haacht, samen met ex-beroepsrenner Raymond Impanis, een monument in de Belgische wielrennerij. Voor de organisatie liet Marc Boelens zijn oog vallen op de unieke wielarentente, "De Verenigde K.B.W.B.-clubs van Groot Sint-Niklaas", die reeds blijk hadden gegeven van een efficiënte samenwerking bij het afscheidscriterium van Albert 'Berten' Van Vlierberghe. Deze clubs waren: de Koninklijke Stadsbelangen, De Zwaantjesvrienden, Koninklijke Belsele Sportief, Gemeentebelangen Nieuwkerken, Sportherleving Nieuwkerken, Sportcomité Gemeentebelangen Sinaai, Albertsvrienden Puivelde en de Ronny en Stefaansvrienden Sint-Niklaas.

Tijdens de stichtingsvergadering werd beslist tot de organisatie van de "Grote Prijs Raymond Impanis", in nauwe samenwerking met "De Pedaalridders" uit Kampenhout, geboorte- en woonplaats van de gewezen wielervedette.

Wie was Raymond Impanis?

Hij werd geboren te Berg-Kampenhout op 19 oktober 1925. In de beginjaren van zijn rennerscarrière voerde hij nog brood uit met

Het organisatiecomité van de GP Raymond Impanis: zittend v.l.n.r. Hilaire Piron, Raymond Impanis (stond zelf in voor de telecommunicatie tijdens de wedstrijd), Hilaire Blommaert, Marc Boelens, schepen van feestelijkheden Staf Van Daele, Alfons Smet; staand v.l.n.r. Géry Smet, Gaston De Vylder, René Dierickx, Jos Andries, Achiel Van Aelst, Victor Feyens (Pedaalridders), Frans De Nil, Staf Van Steenwegen (Pedaalridders), Paul Windey, Marcel Verniers (pers)

de baktriporteur, wat hem de bijnaam “het bakkertje van Berg” opleverde.

Na W.O. II werd hij één van de meest populaire Belgische renners met de reputatie onvermoeibaar te zijn. Hij eindigde de meeste wedstrijden uitzonderlijk fris. Later zou hij de jeugd verwijten “geen karakter meer te hebben...”

Bij de onafhankelijken won Raymond zowat alles, o.a. de Omloop Vlaamse Gewesten, De Ronde van Limburg, de Ronde van België, het criterium van de beste onafhankelijke, het kampioenschap van Henegouwen, het Regelmatigheids criterium ‘Belgique Sports’, enz.

Bij de beroepsrenners (1947 – 1963) waren zijn grootste successen: Dwars door België (1948, 1949 en 1951), Omnium van de weg (1947), Ardeens Weekend (1950), Ronde van Vlaanderen en Parijs-Roubaix (1954), Parijs-Nice (1954 en 1960), Gent-Wevelgem (1952 en 1953), Challenge Yellorex (1952), Waalse Pijl en Grote Prijs Stan Ockers (1957), Ronde van Haspengouw en Omloop der Vlaamse Gewesten (1962).

Meermaals nam hij deel aan de Ronde van

Frankrijk waarin hij driemaal binnen de eerste tien eindigde en verschillende ritten won.

Grote Prijs Raymond Impanis

Deze internationale wedstrijd voor beroepsrenners werd van 1982 tot 1994 13 maal ingericht en groeide van B.W.B.-U.C.I. klasse 1.4 naar klasse 1.2. De feilloze modelorganisatie had alles met deze evolutie tot internationale klassieker te maken.

Het organogram vermeldde:

- directie: Marc Boelens en Raymond Impanis,
- voorzitter: Hilaire Blommaert,
- onder-voorzitter Gaston De Vylder;
- secretariaat: Alfons Smet en Jos Andries,
- financiën: René Dierickx, Hilaire Piron en Géry Smet,
- startorganisatie: Achiel Van Aelst en Staf Steenwege,
- seingevers: Frans De Nil en Clement Polfliet,
- ontvangst en receptie: Paul Windey en Jos De Clercq,
- public relations: Marc Van Landeghem.

Nederlander Ad Wijnands wint in een adembenemende eindsprint op de Grote Markt de derde Grote Prijs in 1984 voor landgenoot Teun Van Vliet en Belg Etienne De Wilde.

Australiër Phil Anderson, groot overwinnaar van de 12de GP in 1993 – Memorial Marc Boelens – in het centrum van Belsele, voor Rus Ekmov

Elk jaar lokte de wedstrijd de grote massa naar de aankomstplaats in Sint-Niklaas of in Belsele.

Vanaf de 12de uitgave in 1993 doken echter ernstige problemen op bij het verwerven van de broodnodige sponsoring. Bovendien sloeg het noodlot ongenadig toe toen op 10 juni van datzelfde jaar stichter-bezieler Marc Boelens bij een tragisch verkeersongeval in Tielt-Winge om het leven kwam. Marc had nog zoveel plannen, had nog zoveel te geven... Er bleef alleen de enorme waardering van al degenen die hem hadden gekend

en wisten wat hij had betekend voor de wielersport in het Waasland. De Grote Prijs van 17 september 1993 stond dan ook volledig in het teken van Marc Boelens' nagedachtenis. In 1994 werden nog in extremis de nodige budgetten gevonden. Het zou echter de laatste Grote Prijs worden. Op de wielerkalender van 1995 stond de wedstrijd geprogrammeerd op 16 september en gecatalogeerd onder B.W.B.-U.C.I. I. I., wat hem op hetzelfde niveau bracht als de Waalse Pijl en de Omloop Het Volk. De inschrijvingen liepen reeds binnen, maar met nog slechts één hoofdsponsor kon de Grote Prijs Raymond Impanis helaas niet meer worden ingericht.

Erelijst

- 1982: Willem Peeters (België)
- 1983: Ludo Peeters (België)
- 1984: Ad Wijnands (Nederland)
- 1985: Jelle Nijdam (Nederland)
- 1986: Alain Peiper (Australië)
- 1987: Paul Haghedooren (België)
- 1988: Stephen Hogde (Australië)
- 1989: Eric Vanderaerden (België)
- 1990: Wiebren Veenstra (Nederland)
- 1991: Wiebren Veenstra (Nederland)
- 1992: Louis Dekonink (Nederland)
- 1993: Phil Anderson (Australië)
- 1994: Carlo Bomans (België)

Raymond Impanis

LIGGENDE WIPMAATSCHAPPIJ ONS VERMAAK VERHUISDE VAN SINAAI NAAR PUIVELDE

Etienne DE MEESTER

Stichting en lokaal

Het archief van schuttersmaatschappij Ons Vermaak bevat, naast een paar inschrijvingsboeken van de schietingen, te weinig gegevens om de hele geschiedenis van de vereniging weer te geven.

Uit het oorspronkelijk stamnummer 11-0241 als lid van de Belgische Nationale Federatie Liggende Wip kan worden afgeleid dat de maatschappij ontstond in 1941. Mondelinge bronnen houden de start op 1942 in café "Cambrinus" aan de Dries te Sinaai, toen uitgebaat door Kamiel en Leonie Poppe-Notenbaert. Rond het jaar 1953 volgden Cyriel en Anna Joos-Poppe hen op als lokaalhouders. Daarna namen Marcel en Lea Van den Bossche de zaak over. Ondertussen wijzigde het stamnummer in 669 van het VlaS (Vlaamse Traditionele Sporten vzw.). De laatste uitbaters, Hugo en Brigitte Heuninckx-Van Peteghem, hielden het vol tot 1996. De "Cambrinus" werd toen binnenin verbouwd tot de huidige "Climax".

Daardoor ging de schutterszaal gedeeltelijk verloren zodat de maatschappij moest verhuizen naar het "Brouwershuis" tegenover de

kerk in Puivelde en uitgebaat door Eddy De Decker.

Bestuur

De rij voorzitters en secretarissen is waarschijnlijk onvolledig. Toch willen we u de gekende namen niet onthouden.

Voorzitters:

Honoré Poppe, Desiré Vercauteren, René De Block en Chritiaan Elewaut

Secretarissen:

Jozef Zaman, Cyriel Joos, Jozef Meirte en Marleen Rottier

Koningen en koninginnen

De laatste koningen in het lokaal te Sinaai waren Chris Elewaut (1994) en Robert Moens (1995), de laatste koninginnen Annelies Elewaut (1994) en Denise Piessens (1995).

De tien titels in het Brouwershuis te Puivelde werden veroverd door Hans Halewijn (1996), Marc Haeck (1997 en 1998), Chris Elewaut (1999, 2001, 2002 en 2004), Achiel

Leden van Ons Vermaak voor de gevel van hun lokaal nadat Adhémair Staessens zich tot koning schoot. Links van hem zit Brigitte Van Peteghem (uitbaatster) en uiterst rechts René De Block (voorzitter). Op de derde plaats vanaf links staat Jozef Meirte (secretaris).

Strobbe (2000), André Roels (2003) en Paul Polfliet (2005) bij de heren.

Cindy Haeck nam bij de dames de helft van de titels voor haar rekening (1996, 1997, 1999, 2001 en 2004). De overige gingen naar

Jeanne Vinckier (1998), Marina Vispoel (2000), Vicky Meul (2002) en Marleen Rotthier (2003 en 2005).

Hoogtepunten in beeld

Op het nationaal kampioenschap 1952 te Broechem veroverde het zestel van Ons Vermaak de titel per ploeg. De kampioenen, hier afgebeeld met pijl en boog, bekens en gaaien, waren:

- boven v. l. n. r. Piet De Clercq, Lucien Joos en Jules De Meester
- onder v. l. n. r. Petrus Van Poppel, Achiel Van Aelst en Jozef Staessens.

Op 31 juli 1960 vierde Ons Vermaak met veel luister het 60-jarig schuttersjubileum van Kamiel De Bock. Hij begon zijn schuttersloopbaan als doelschutter op 16-jarige leeftijd. De jubilaris poseert in het midden van de eerste rij tussen andere leden van de familie De Bock die ook schutters waren. De passende feestrede werd gehouden door Achiel Strobbe.

DE EERSTE AUTOMOBIELWEDSTRIJDEN IN SINT-NIKLAAS

Daniël GRUMIAU

Wij leven in een tijd waarin kampioenen als Michael Schumacher tegen waanzinnige snelheden over de racecircuits scheuren. Het is ooit wel anders geweest!

De automobiel is een uitvinding die in de tweede helft van de XIXe eeuw geleidelijk gestalte kreeg. Rond 1900 maakten de mensen kennis met de auto in de vorm zoals wij hem nu kennen. Waar is de tijd van de fameuze Belgische Minerva's?

In het enorme fotoarchief van de Koninklijke Oudheidkundige Kring van het land van Waas troffen wij een interessant fotoalbum aan.

We citeren letterlijk wat er op het titelblad staat: "Souvenir offert par St. NICOLAS AUTOMOBILE, fête du 1er Juillet 1906 organisée par La Chronique Sportive, Propriétaire Jules Hanssens, St. Nicolas, Waes."

Het album bevat dertig foto's van uitstekende kwaliteit, die werden genomen door "H. Ollman-Ruysschers, rue Jésus, Anvers".

Ze geven een duidelijk beeld weer van de sportieve gebeurtenissen enerzijds op de Grote Markt, anderzijds op de wijk De Ster. Mechanische sporten trekken steeds talrijke sympathisanten aan en dat was in die tijd niet anders.

Op de Grote Markt had de voorstelling plaats van alle deelnemende wagens met hun

equipe (waaronder heel wat vrouwelijk schoon). Nadien volgde een reeks proeven die door de massa kijklustigen fel werd gesmaakt.

Eén van de testen was "le tir à cible". Elk team moest erin slagen al rijdend in een grote schietschijf te mikken. Wij kennen momenteel een gelijkaardige discipline in de skisport. De "concours aux oeufs" zorgde voor de nodige hilariteit want alle deelnemers moesten hun behendigheid demonstreren door behoedzaam tussen een reeks eieren te rijden. De "concours à l'aiguille" kunnen we vergelijken met de "kilometer vliegende start" uit het wielrennen. Tenslotte was er een "concours d'adresse". Naast de nodige stuurvaardigheid moest de chauffeur hier zijn grote koelbloedigheid bewijzen.

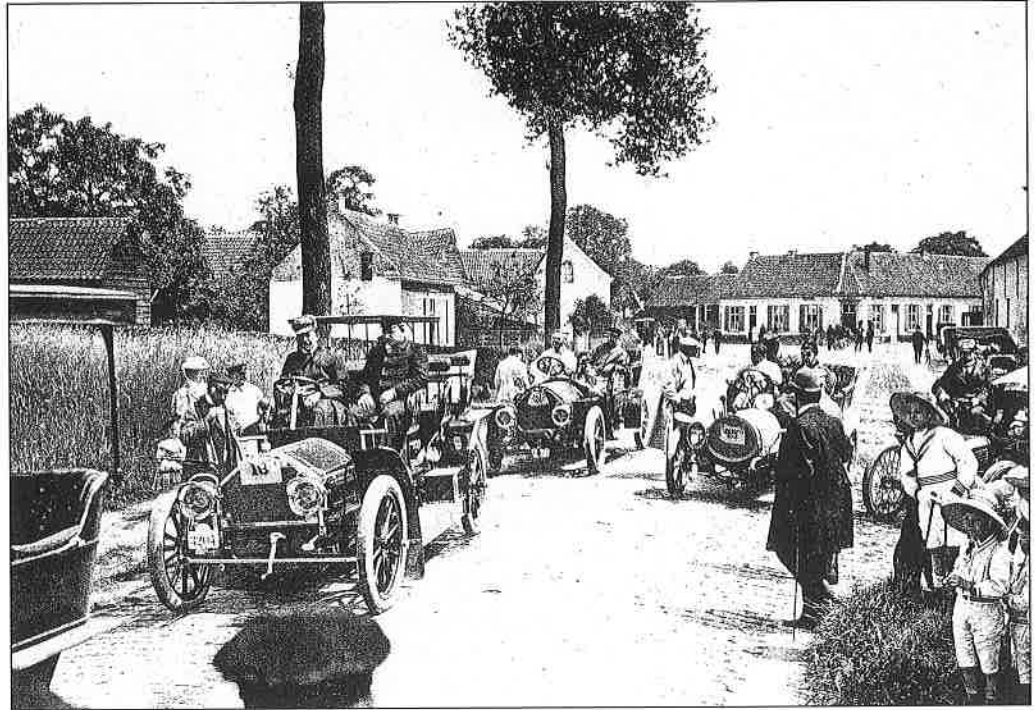
Op de Ster had geregeld een regelmatigheids criterium plaats; het esbatement eindigde met een heuse "snelheidsrace". De bolides (!) haalden een snelheid van wel 30 km per uur en sloegen daardoor alle omstaanders met verstomming.

Op één van de foto's komt de heer Jules Hanssens zelf voor in een mooie Renault. Op een andere treffen we graaf Jean de Bergeyck aan in een indrukwekkende Dietrich.

Het bewuste fotoboek is interessant, omdat

"Concours à la cible" voor het Sint-Niklase stadhuis

De automobielen verzamelen op de wijk De Ster voor het vertrek van de regelmatigheidsproef

het bewijst dat de moderne uitvindingen ook snel hun weg vonden in het Waasland in 't algemeen en in Sint-Niklaas in 't bijzonder. "St. NICOLAS AUTOMOBILE" verwijst vermoedelijk naar het bestaan van een club vòòr de Eerste Wereldoorlog maar daar konden we geen nadere inlichtingen over terugvinden. Het was ook de benaming van de garage van de heer Hanssens aan de Grote Markt van Sint-Niklaas.

De burelen en magazijnen bevonden zich aan de Plezantstraat 2, waar later de firma Hanssens, glas- en verfwaren, gevestigd was. We danken de heer André Van der Gucht voor het bereidwillige uitlenen van het album.

PS. "La Chronique Sportive" is blijkbaar een voorganger van onze Sportrevue!

"Concours de vitesse" op de wijk De Ster

BEGINJAREN VAN TENNISCLUB DE JASMIJN

Etienne DE MEESTER

Oprichting

Oorspronkelijk was het de bedoeling van het trio Urbain Acar, Jos De Jonghe en Erik Verschraegen om een tennisaccommodatie op te richten aan de Lepelhoekstraat. Wegens aanhoudend protest van de bewoners moesten de initiatiefnemers, niettegenstaande de toezegging van het stadsbestuur, hun plannen wijzigen.

Dankzij de medewerking van burgemeester Paul De Vidts konden de drie vennoten hun tennishal oprichten aan de Jasmijnweg. Vandaar de naam Tennisclub De Jasmijn.

Werking

Voor de administratie en de organisatie konden de beheerders in de beginperiode vooral rekenen op Hans Vietti. Voor het sportieve luik zorgde Etienne Morjaen. Hij leidde gedurende meer dan 20 jaar de tennisschool en de federale wintertrainingen. TC De Jasmijn was in de zomer ook het trainingscentrum voor de beste jeugdspelers van Oost- en West-Vlaanderen. Hierbij werkte Etienne Morjaen samen met de Indisch topcoach Aktar Ali.

Vanaf de eerste jaren oogstten de clubleden veel individuele successen op toernooien. In de interclubcompetities wonnen de jongeren kampioentitels in elke jeugdreeks, zowel bij de jongens als bij de meisjes. De dames veroverden de Belgische titel in de 1ste afdeling.

Op deze foto, genomen bij de feestelijke opening op 26 augustus 1978, herkennen we v. l. n. r. Urbain Acar, architect Erik Verschraegen, de eerste voorzitter Jos De Jonghe en burgervader Paul De Vidts.

Op deze foto staan Urbain Acar (2de van links), tevens lid van het Tennisverbond Oost-Vl., met naast hem Aktar Ali en uiterst rechts Etienne Morjaen, omringd door de geselecteerde spelers voor het federaal zomertrainingskamp op De Jasmijn begin jaren tachtig.

LEURICA, DE EERSTE WIELERTOERISTENCLUB

Wielertoeristenclub "Leurica" in 1969;
 v.l.n.r. Alois Van Raemdonck, Robert Geerinck, Fans De Nil, Florent De Roos, ?, Willy Van Mele, Theofiel Van Mele, ?, Mevr. John De Bruyne, Albert De Maere (met bril), mevr. De Maere, Juliette Pauwels, Danny De Coster, Jeanne Schelfaut, John De Bruyne (komt piepen), Roger Van Raemdonck, Yvonne De Geest, ?, ?, Timo Van Damme, Fons Verbraeken, Edmond Dierickx (= Mon Chevron), Achiel Laureys, Raymond De Puyseleer, Alfons Barbier (caféhouder); zittend; Jean Van Raemdonck, ... Cole, Luc van Raemdonck, Anne-Marie Dierickx

DE SCHUTTERSTORENS, MEER DAN EEN HALVE EEUW ONDERDAK VOOR STAANDE WIPSCHUTTERS

Alfons SMET

Vooraf - de toren aan de Parkstraat

Reeds voor WO II stond in Sint-Niklaas een schutterstoren, een overdekte oefenruimte voor staande wipschutters. Het houten

bouwwerk bevond zich aan de Parkstraat, getuige de oude postkaart van de Grote Markt met uiterst rechts de toren.

De schutterstoren aan de Pastoor De Meerleerstraat

Deze werd gebouwd in 1952 door de bekende Sint-Niklase houthandelaar Louis De Cock op de plaats waar eens de velodroom was gevestigd. Op die manier kon de staande schuttersbedrijvigheid tijdens de wintermaanden van begin november tot einde maart in een goed verwarmde locatie zonder onderbreking worden beoefend.

De schutterstoren van Sint-Niklaas stond bekend als de mooiste en meest veilige schuttersstand van België. De aangebouwde cafetaria bood plaats aan een honderdtal schutters. Op de parking konden een twintigtal voertuigen stationeren.

De eigenaars waren na Louis De Cock in chronologische volgorde Cyriel Schollaert van Kallo, Emiel Van Puyvelde van Beveren en Rudi De Pelsmaeker van Sint-Gillis-Waas. De cafetaria werd achtereenvolgens uitgebaat door Petrus Colman, het echtpaar Michel Nijs en Rudi De Pelsmaeker.

Onder de benaming "Het Verbond Overdekte Wippen" werd een feitelijke ver-

Een recente foto van de toren aan de Pastoor De Meerleerstraat.

Plechtig moment bij de heropening na renovatie door de nieuwe eigenaar Emiel Van Puyvelde op 3 oktober 1986. Aan de micro Alfons Smet als voorzitter van het Verbond Overdekte Wippen; links naast hem schepen André Baetens en rechts schepen Staf Van Daele.

eniging bestuurd door afgevaardigden van de aangesloten maatschappijen uit Waas en Dender, onder meer: Sint-Niklaas (de Keizerlijke Gilde Sint-Sebastiaan), Nieuwkerken (Les Gens Sans Peur, Vrede Best), Belsele, Temse (Willem Tell, Sint-Joris), Elversele, Waasmunster, Dendermonde (Willem Tell), Haasdonk (Sint-Jacobus, Sint-Sebastiaan), Kallo, Melsele, Vrasene, Beveren, Kruibeke, Sint-Gillis-Waas, Zwijndrecht, Burcht en Puurs.

Ieder jaar werd een koningsschieting ingericht, alsook een kampioenschap. Bovendien werd jaarlijks een "Gouden Pijl" uitgereikt aan de meest verdienstelijke schutter. De winterbedrijvigheid voor de schutters kende een groot succes en weldra kwamen er drie schutterstorens bij, namelijk in Stekene, Beveren en Sint-Gillis-Waas. Er volgde een prima samenwerking waardoor de staande wipschutterssport in het Waasland een bloeiend tijdperk doormaakte. Op een bepaald ogenblik ontstond er zelfs een kampioenschap met de vier Wase torens. Vanaf 1990 kwam er een negatieve kentering door de achtereenvolgende sluitingen van de vier torens. De toren van Stekene werd een zelfstandige handelszaak. De cafetaria van de Beverse toren werd in 2003 door brand vernield. De Sint-Niklase toren ging verloren door opzettelijke vernielingen, uitgevoerd

door de laatste eigenaar, zodat het pand onder curatele kwam te staan. De toren van Sint-Gillis-Waas werd gesloten wegens onveiligheid en gebrek aan een uitbatingsvergunning. De schutters waren nu aangewezen op verder gelegen torens, zoals Zaffelare, Sint-Amandsberg en Wilrijk.

Toch is er een lichtpuntje. De schutterstoren van Beveren zou na de bouw van een volledig nieuwe cafetaria opnieuw operationeel worden eind 2006.

Voorzitters sedert 1952:

Louis De Cock, eigenaar
René Van Laere, Burcht
Charel De Ben, Haasdonk
Charel De Cock, Sint-Sebastiaan Sint-Niklaas
Alfons Smet, Belsele
Marcel Vanderweken, Haasdonk

Secretarissen:

Werner Lesandré, Sint-Sebastiaan Sint-Niklaas
Fernand Stuer, Haasdonk
Geert Van Wesemael, Elversele

Schatbewaarders:

Roger Staes, Melsele
Fernand Stuer, Haasdonk

FLANDERS VOLLEY GALA, EEN ZILVEREN PALMARES

Johan HEIRBAUT

Toen tijdens de kerstdagen van 1981 enkele Sint-Niklase volleybalfanaten een eerste volleybaltreffen organiseerden in sporthal De Witte Molen, met deelname van uitsluitend Belgische eerste-nationalers, konden zij niet vermoeden dat dit toernooi in de loop van de daaropvolgende jaren zou uitgroeien tot een topevenement van wereldniveau.

Of toch?

Wat de stichters Marc Pincé, Herman Dobbelaere, Roel De Bock en Roger Van Broeck alleszins gemeen hadden, was hun ambitie om van de bescheiden nieuwkomer iets unieks te maken. Het toernooi voor mannenploegen kon van bij de start rekenen op heel wat publieke belangstelling. De keuze van de sportarme week tussen Kerstdag en Nieuwjaar voor de programmering van dit event had daar beduidend veel mee te maken. Ook de professionele aanpak van de organisatie én de promotie droeg in belangrijke mate bij tot het alsmaar stijgende succes.

Toen in 1985 de Generale Bank zich als hoofdsponsor achter de manifestatie zette, kreeg deze op slag een Europees imago, om kort nadien zelfs tot een onvervalst intercontinentaal gebeuren met de beste teams uit verschillende werelddelen te evolueren. Sint-Niklaas werd het mekka van de volleybal-sport. De Witte Molen kreeg bekendheid tot in Moskou, Sao Paulo, Havana, Sydney en

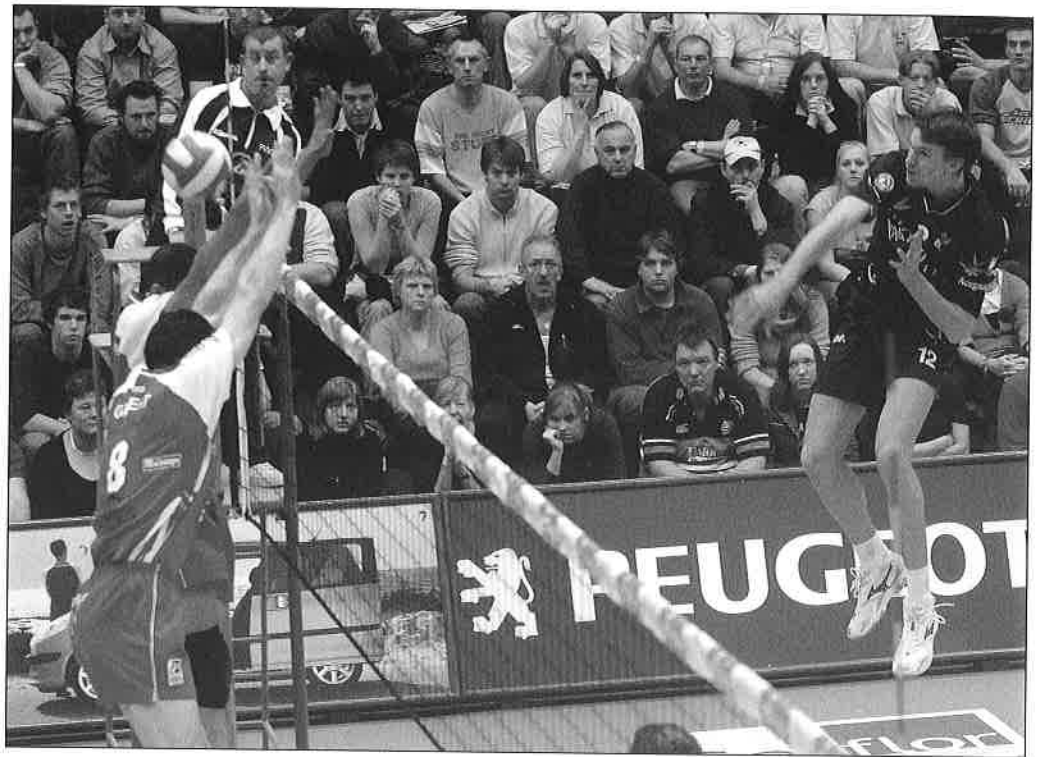
De vier stichters in 1981. V.l.n.r. Marc Pincé, Herman Dobbelaere, Roger Van Broeck en Roel De Bock

Het vaste affichebeeld van het Volley Gala

Tokyo. Radio en televisie brachten hun verslag vanuit De Witte Molen. De bezoekers konden zich drie dagen lang onderdompelen in een meeslepend volleybalfeest. Trainers en sportverzorgers volgden met belangstelling de interessante clinics die in de marge van het toernooi plaatsvonden in de stadskliniek. De ploegen logeerden in een groot hotel aan de Antwerpse singel en werden dagelijks heen en weer gevoerd met een speciale shuttledienst. Het Generale Bank Volleyball Tournament doorstond de vergelijking met het fameuze - ondertussen verdwenen - ECC-tennistornooi van Antwerpen.

In 1996 nam de Vlaamse Gemeenschap de rol over van hoofdsponsor. Het toernooi dat eerst tot Flanders Volley Gala was herdoopt en nadien tot Volley Gala Vlaanderen, werd opgenomen op de exclusieve lijst van Vlaanderens topsportevenementen. Het stadsbestuur van Sint-Niklaas kon niet achterblijven. Jaar na jaar werd de accommodatie van het sportcentrum stelselmatig gomoderniseerd en kreeg de organiserende vzw De Witte Molen meer en meer steun. In 2001 haalde het toernooi ook om een andere reden het nieuws. Een deel van de Cubaanse sterspelers verdween na de finale en dook enkele dagen later op in Italië, om daar politiek asiel te vragen.

Een actie uit de finale van 2005

Prijsuitreiking 2005

Het jubileumtoernooi

Het toernooi van 26, 27 en 28 december 2005 stond in het teken van het zilveren jubileum. Tijdens de voorafgaande ontvangst op het stadhuis spraken burgemeester Freddy Willockx - tevens erevoorzitter van de vzw - schepenen van sport Urbain Vercauteren en de Vlaamse sportjournalisten hun waardering uit voor voorzitter Marc Pincé, die na 25 jaar

nog steeds de toernooiteugels stevig in handen hield. Samen met hem deelden ook Johnny Maes, Dirk De Mey, Guy De Vos, Geert Van Mieghem, Sven De Maeyer, Carlos Van Hoeylandt, Yves Cnudde en Pascal Pauwels in de feestvreugde. Het Volley Gala van De Witte Molen had een vaste stek verworven op de sport- en stadspromotiekalender.

DE ERELIJST

JAAR	WINNAAR	FINALIST
“Kersttoernooi”		
1981	VC Zonhoven	VC Temse
1982	IBIS Kortrijk	VC Temse
1983	IBIS Kortrijk	Inter '76 (België)
1984	IBIS Kortrijk	All Stars Belgium
“Generale Bank Volleyball Tournament”		
1985	Panini Modena (Italië)	Brother Martinus (Nederland)
1986	Automobilist Leningrad (USSR)	All Stars Belgium
1987	Fuji Photo Film (Japan)	Kutiba Falconara (Italië)
1988	Panini Modena (Italië)	Automobilist Leningrad (USSR)
1989	CSKA Moskou (USSR)	VC Fréjus (Frankrijk)
1990	CSKA Moskou (USSR)	AS Cannes (Frankrijk)
1991	Shachter Donetsk (Oekraïne)	CSKA Moskou (Rusland)
1992	Habana (Cuba)	Rhodia Pirelli (Brazilië)
1993	Habana (Cuba)	Esporte Clube Banespa (Brazilië)
1994	Habana (Cuba)	Nossa Caixa Nosso Banco Suzano (Brazilië)
1995	Report Suzano (Brazilië)	Habana (Cuba)
“Flanders Volley Gala - Volley Gala Vlaanderen”		
1996	Papel Report Suzano (Brazilië)	Belogorie Belgorod (Rusland)
1997	Papel Report Suzano (Brazilië)	Belogorie Belgorod (Rusland)
1998	Report Nipomed Suzano (Brazilië)	Noliko Maaseik
1999	VC Oranje (Nederland)	Vfb Friedrichshafen (Duitsland)
2000	Knack Roeselare	Paris Volley (Frankrijk)
2001	Paris Volley (Frankrijk)	Havana (Cuba)
2002	Knack Roeselare	Wizard Suzano (Brazilië)
2003	Coprasystel Piacenza (Italië)	Ulbra SPFC (Brazilië)
2004	Knack Roeselare	AS Cannes (Frankrijk)
2005	Giotto Padova (Italië)	AS Cannes (Frankrijk)

Het logo, de “digger”, jaarlijks verwerkt tot gouden en zilveren hangertjes, respectievelijk voor de winnaars en de finalisten

D.I.W.I., ZWEMMEN VOOR EN DOOR MOTORISCH GEHANDICAPTEN

André VAN LANDEGHEM

D.I.W.I. staat voor "deelnemen is winnen". Deelnemen aan een wedstrijd is voor een motorisch gehandicapte reeds een prestatie op zich.

In 1984 groeide D.I.W.I. vanuit het Revalidatiecentrum aan de Kasteelstraat te Sint-Niklaas. Toenmalig directeur Hugo Casteleyn stelde na een studiereis in Denemarken dat de therapie voor een gehandicapte een verlenging moet krijgen tijdens de vrije tijd.

Eenzijds werd vanuit de dienst ergotherapie de spelothek opgericht en anderzijds ontstond uit de kinesitherapie de zwemclub D.I.W.I. Met zijn professionele kennis als kinesitherapeut en zijn ruime zwemervaring vanuit de Wase Zwemkring (WZK) trok Filip Schelfaut, samen met enkele collega's en geruggesteund door WZK, deze zwemclub niet alleen op gang, maar leidde haar als voorzitter tot de momenteel grootste club voor gehandicapten in België. "Deelnemen is winnen" werd vanaf de start (21 oktober 1984) in praktijk gebracht tijdens het eerste geïntegreerd zwemfeest, toen nog georganiseerd in samenwerking met WZK.

Drie afdelingen en kampioenen

Uiteraard werd de start genomen met een afdeling 'initiatie', waarbij zowel jeugdigen als volwassenen, niettegenstaande hun fysiek letsel, met veel geduld leren zwemmen. Al vlug groeide daaruit een afdeling 'competitie' voor hen die zich wilden meten met andere lotgenoten. Tenslotte blijft er de afdeling 'recreatie' voor degenen die het zwemmen enkel beoefenen om hun gezondheid en fysiek op peil te houden of te verbeteren.

Geregeld telt D.I.W.I. ook Belgische kampioenen in haar rangen, o.a. Frederic Vercammen, Jan Wagemans, Dominique Vercauteren, Joris Van Laere, e.a.

Om kwantitatief en kwalitatief zulk peil te bereiken hebben bestuur en trainers niet stil gezeten en het beste van zichzelf gegeven. Daarbij konden ze gelukkig rekenen op de steun van serviceclubs en stadsbestuur. De club organiseert jaarlijks een eigen zwemmeeting en neemt deel aan verschillende

andere wedstrijden. Daarnaast ook een aantal recreatieve activiteiten: een wandeling, een bowlingavond, een muzikaal nieuwjaarsfeest, ... Tweejaarlijks staat zelfs een internationale uitwedstrijd op het programma.

Door de sluiting van het stedelijk zwembad eind 2003 werd tijdelijk uitgeweken naar Beveren, maar vanaf oktober rekt D.I.W.I. – zoals ook de andere clubs – op een heroptreden in eigen bad, waar geïnteresseerden een kijkje zullen kunnen nemen op de zaterdagen van 16 tot 17 uur.

Bestuur

Voorzitter: Filip Schelfaut

Secretaris-penningmeester:
Luc Vercammen

Ereleden: Ludwine De Lathauwer
Sandra Van Gaever

Leden: Magda De Beule
Jacques Rumes
Gerrit Vercauteren

Voorzitter Filip Schelfaut met twee van zijn leerlingen
(Foto: Marc Sels)

VIJFTIG JAAR SPORTBELEID IN SINT-NIKLAAS

Luc VAN ROYEN en Johan HEIRBAUT

De bouw van het stedelijk zwembad, nu vijftig jaar geleden, kan worden gezien als de start van het stedelijk sportbeleid in Sint-Niklaas. Voordien was er geen sprake van een sportschepen of sportdienst. Qua stedelijke sportinfrastructuur had men enkel een turnzaal in de stadsschool (1948) en een basketbalveld op het Koningin Elisabethplein (1949). In privé-beheer waren er enkele voetbalvelden, eigendom van clubs en het openluchtzwembad, gelegen in de kleiputten van de fabrieken Scheerders-Van Kerchove.

Subsidies waren voorbehouden aan een selecte groep verenigingen en bedroegen in totaal 25.000 BEF. Vòòr 1949 waren er zelfs enkel subsidies ter gelegenheid van de jaarmarkt.

Periode 1956 - 1969

Gelijktijdig met de inwijding van het stedelijk zwembad in 1956 werd in de Priesteragewijk het openluchtsportcentrum De Witte Molen met atletiekpiste geopend. Niet verwonderlijk dat de eerste grote sportinitiatieven zouden plaatsvinden in deze twee accommodaties. Wij noteren de campagne voor het behalen van zwemdiploma's in 1958 en een atletiekmeeting in 1959. Op aandringen van Sporta Waasland verhoogde het stadsbestuur de sportsubsidies tot 60.000 BEF en liet zij er meer clubs van genieten. In de jaren '60 werden, eveneens op initiatief van Sporta Waasland, de eerste prijzen voor sportverdienste toegekend en naar het einde toe werd begonnen met de bouw van een eerste sporthal.

Periode 1970 - 1976

In 1970 opende sporthal De Witte Molen zijn deuren. Twee jaar later werd het "Stedelijk Advieskomitee voor de Sport" (S.A.K.S.) opgericht, voorloper van de latere sportraad. Onder impuls van Bloso kwamen in heel Vlaanderen allerlei initiatieven tot stand die de "sport voor allen" moesten stimuleren. Ook in Sint-Niklaas vonden er succesrijke fiets- en wandeltochten plaats, sportprogramma's in wijken, gezinskilometers en zomeer. Het verenigingsleven nam grote uitbreiding. Op 25 juni 1973 werd het gloednieuwe Recreatieoord De Ster voor het grote publiek voor geopend verklaard. Het stedelijk budget van de sportsubsidies steeg

tot 450.000 BEF. Het kaderpersoneel voor sport telde op dat ogenblik een adjunct-sport-adviseur - directeur van het recreatiedomein -, een zwembad- en een sporthal-beheerder.

Tijdens deze periode werden een aantal overlegorganen in het leven geroepen: voetbal, vissen en balsporten, later gevolgd door turnen.

Periode 1977 - 1991

Belsele, Sinaai en Nieuwkerken, die door de fusie van gemeenten per 1 januari 1977 deel uitmaakten van 'Groot Sint-Niklaas', lieten niet na om ook voor hun dorp sporthallen te vragen. Niet het minst weerklonk hun stem binnen de nieuw opgerichte sportraad. Het stadsbestuur volgde en investeerde tijdens deze tijdsspanne fors in de uitbreiding van de stedelijke sportinfrastructuur. Wij citeren: aankoop terreinen Sint-Niklase Sportkring (1979), opening sporthal 2 De Witte Molen en sporthal Ter Beke - Sinaai (1980), aanleg voetbalterreinen Ter Beke - Sinaai (1987), bouw nieuwe zittribune Puyenbeke met kleedkamers, burelen, cafetaria en receptieruimte (1984), aanleg van bijkomende voetbalvelden in de Meesterstraat - Nieuwkerken, opening sporthal De Mispelaer - Nieuwkerken (1987), later gevolgd door de aanleg van drie tennisterreinen, interne renovaties De Witte Molen en stedelijk zwembad (1988), opening sporthal De Klavers - Belsele (1991). Ook in het Recreatiepark De Ster had de beherende vzw niet stilgezeten en ondermeer negen tennisterreinen en een 50-meterzwemzone aangelegd.

In 1980 besloot het stadsbestuur, mede onder impuls van de stedelijke sportraad om een afzonderlijke sportdienst te installeren. De nieuw aangeworven sportpromotor kwam aan het hoofd te staan. Midden 1983 breidde de dienst verder uit met de oprichting van het sportpromotieteam. Deze ploeg van jonge sportmonitoren ging aan de slag in een reeks nieuwe initiatieven, zoals 'sport overdag', zwem- en tennislessen, lesgeefassistentie bij sportclubs, sportkampen en manifestaties.

Het "tienpuntenprogramma voor de jeugd-sportpromotie" dat naar aanleiding van de aankoop van de terreinen van Sportkring was tot stand gekomen, vormde een basisbeleidsinitiatief dat tot op de dag van vandaag

Het Stedelijk Adviescomité voor de Sport (SAKS) bij de stichting in 1972. Vooraan v.l.n.r. Walter Collyn, Odilon Mets, Raoul Verschueren, Marie-Christine Joos, Aloïs Van Raemdonck, Simonne Brijsinck, Dr. Josse Francotte. Achteraan v.l.n.r. Paul Rombaut, gemeenteraadslid René D'Haeyer, schepenen Pros Matthijs, Dr. Albert Dirix, André Van Landeghem, Gerard Bontinck, secretaris Luc Van Royen en Jacques De Witte.

nawerkt. Het zorgde onmiddellijk voor specifieke jeugdsportsubsidies en trok het totale subsidiebudget op tot 3 miljoen frank.

Met de oprichting van de "Burensportdienst Waasland" in 1985 creëerden de sportdiensten van zes Wase gemeenten waaronder Sint-Niklaas en het Bloso een onderling samenwerkingsverband. Het meest opvallende initiatief was wellicht de organisatie van "Ontdek De Ster", een sportontmoetingsdag in het recreatiepark De Ster voor personen met een handicap en leerlingen van het aangepast onderwijs. Deze manifestatie zou uitgroeien tot een vaste waarde en kende in 2006 haar 19de uitgave.

Periode 1992 – 2000

Nu alle deelgemeenten over een eigen sporthal beschikten, kwamen er middelen vrij voor enkele concrete projecten van specifieke disciplines. Eerst werd de wens van Atletiekclub Waasland ingewilligd en in september 1994 opende het stadsbestuur de nieuwe 400-meterpiste in kunststof aan het Recreatiepark De Ster. De club zelf bouwde er een cantine en sanitair. Een viertal jaar later werd het licht op groen gezet voor de bouw van een gespecialiseerde turnhal aan sporthal De Witte Molen, een vraag van de vijf grote turnclubs verenigd in het turnoverlegcomité. Een noodzakelijke aanpassing van het BPA leidde tot vertraging en stelde de openingsdatum echter uit tot de lente van 2001. De andere infrastructuurprojecten situeerden zich vooral in de sfeer van renovaties en uitbreidingen, zoals ondermeer de

bouw van nieuwe jeugdkleedkamers in Puyenbeke (1993), bijkomende kleedkamers in De Mispelaer (1993) en in Ter Beke (2000-2001) en bijkomende voetbalvelden in Puyenbeke (1998) en achter De Klavers. In de Meesterstraat had voetbalclub F.C. Nieuwkerken zich in 1993 gevestigd met hulp van het stadsbestuur en er een eigen polyvalent gebouw opgericht.

De actie "buurtvoetbal" van de Koning Boudewijnstichting en de Belgische Voetbalbond kende tussen 1993 en 1998 een zeker succes in Sint-Niklaas en was aanleiding tot de inrichting van verschillende sportpleintjes in de stadswijken. De sportdienst en sportraad deden gewillig mee aan Bloso's sportkriebelcampagne – "als het kriebelt moet je sporten" – en werden daarvoor beloond met onderscheidingen in 1993 en '94. In 1993 diende het stadsbestuur een dossier in bij de Vlaamse overheid voor erkenning van subsidiëring van zijn sportwerking met positief gevolg.

Een interne reorganisatie van de Bloso-middelen resulteerde in de afstoting van enkele van zijn kleinere sportcentra, waaronder dat gevestigd in het Recreatiepark De Ster. Eind 1999 kwam het beheer over de oude sportschuur en de organisatie van zeil- en windsurflessen in handen van de sportdienst en vzw De Ster.

Periode 2001 – 2006

Midden 2002 zegde het stadsbestuur het verhuurcontract op voor Puyenbeke. De Sint-Niklase Sportkring was immers opgeslorpt in

een fusie met Sporting Lokeren en sedertdien was het centrum gedegradeerd tot jeugd- en trainingssite. Het ambitieuze Red Star Haasdonk mocht de overstap maken naar de Watermolendreef en herdoopte zich tot Red Star Waasland. In één moeite werd ook de noodlijdende voetbalclub Gerda – zonder toekomst aan de Klokkedreef – ondergebracht in Puyenbeke. Via de techniek van investeringssubsidies slaagde het stadsbestuur erin om eerst in samenwerking met F.C. Nieuwkerken en nadien met R.S. Waasland op korte termijn respectievelijk de accommodaties in de Meesterstraat en die in Puyenbeke merkbaar te innoveren en uit te bouwen. Puyenbeke werd nog uitgebreid met een zevende, weliswaar klein voetbalterrein en de aanslepende drainageproblemen van de voetbalterreinen in Sinaai werden via enkele grondige ingrepen naar het verleden geholpen. Sporthal De Witte Molen, ondertussen reeds meer dan 30 jaar in gebruik, bleef niet in de kou staan en kreeg eind 2004 nieuwe telescopische tribunes. De uitbating van de sporthalcafetaria kwam voor het eerst in handen van een sportclub, met name de Sint-Niklase Condors Basketbalclub. Zij turnde de gedemedeerde ruimte om tot het meer hedendaagse “Sportkaffee”. Ook aan de cafetaria van sporthal De Mispelaer werd gewerkt: een uitbreidingsproject zorgde voor een gevoelige serviceverbetering aan de clubs. Recreatiepark De Ster investeerde dan weer in 2004 in de bouw van een petan-

quehal met tien indoorbanen, terwijl het stadsbestuur in de zomer van 2005 in het sportcentrum Meesterstraat het eerste openlucht-skateterrein aanlegde. Het meest omvangrijke infrastructuurproject kwam er eigenlijk onverwacht. Door verregaand betonrot zag het stadsbestuur zich immers genoodzaakt om het stedelijk zwembad in november 2003 van dag op dag te sluiten. Na een periode van onderzoek en reflectie, waarbij ook de mogelijkheden voor de bouw van een nieuw zwembad op een alternatieve locatie in ogeschouw werden genomen, werd besloten om over te gaan tot een spectaculaire vernieuwbouw op de gekende site aan de Parklaan. Bijna drie jaar later kan het stadsbestuur voor zeven miljoen euro zijn nieuw “Sinbad” voor het publiek openen op 1 oktober 2006.

Onder impuls van een actieve sportraad was ondertussen in 2002 een totaal nieuw subsidiëringsreglement van kracht geworden. Niet enkel bood het budget van ca. 100.000 euro meer middelen voor jeugdsportopleiding en voor sportmanifestaties, het gaf ook aan clubs met eigen gebouwen of terreinen meer ondersteuning bij investeringsprojecten. Bloso's initiatief, het “Contract Jeugdsport”, kende een tijdelijk succesje in Sint-Niklaas tussen 2001 en 2004, terwijl de nieuwe Grote Markt als evenementenplein vanaf 2005 nieuwe events in het leven riep, zoals Sportmarkt, het interwijkenspel, de Skate Tour, beachvolleybal, enz.

Acht schepenen die de bevoegdheid “sport” bekleedden

Albert VERMAERE
1965-1970

Pros MATTHYS
1971-1974

Freddy WILLOCKX
1974-1979

René DE WINNE
1979-1982

Lieven LENAERTS
1983-1985

André BAETENS
1986-1988

William MEERSMAN
1995-2000

Urbain VERCAUTEREN
1989-1994 en
2001-2006

LAUREATEN STEDELIJKE SPORTPRIJZEN 1977 - 2005

In Sportrevue nr. 8 gaven wij reeds een overzicht van de laureaten van de stedelijke Prijs voor Sportverdienste uit de periode vòòr 1977. Hierna het vervolg van het palmares. In 1989 stelde het stadsbestuur voor het eerst een aparte Trofee voor Sportprestatie in. Ook dat overzicht volgt hierna.

	Prijs voor Sportverdienste
1977	Alois Colyn - Sint-Niklase Tafeltennisclub Albert De Witte - Sport mindervaliden
1978	Arthur Van Der Linden - Schaakclub Colle
1979	Willy Van Mele - Wase Zwemkring
1980	Alfons Van Overloop - F.C Gerda
1981	Simonne Brijssinck - Turnkring Kracht en Geduld Tonny Van Haver - Wase Zwemkring
1982	Domien Puylaert - Turnkring Rust-Roest
1983	Robert Waterschoot - F.C. Red Star Haasdonk
1984	André Van Landeghem - Wase Zwemkring
1985	Paul De Corte - Turnkring Kracht en Geduld
1986	Ria Van Landeghem - Afstandsløopster
1987	Willy Van Wauwe - Turnkring Rust-Roest
1988	Gerard Bontinck - A.C. Waasland Jozef Govaert - Sint-Niklase Tafeltennisclub en Stedelijke Sportraad
1989	Mevr. Chris Broeckaert - Sinda
1990	niet toegekend
1991	Casimir Sanchez - Z.V.C. Dynamo Jaak Nobels - Schoolsportgangmaker
1992	Alfons Lambrechts - Wandelclub Reynaertstappers
1993	Frans De Nil - Wielclub De Zwaantjesvrienden
1994	Julien Cap - Walivo
1995	Etienne De Meester - F.C. Herleving Sinaai en Stedelijke Sportraad
1996	Omer Van Hecke - Basketbalclub Hermes
1997	Monique Van Wauwe - Turnkring Rust-Roest
1998	Marc Pincé - vzw De Witte Molen
1999	Etienne Bats - Budokwai
2000	André Van Aerde - VK White Boys
2001	Wielclub Stadsbelangen
2002	Alfons Dhooghe - WTC Kontakt en Stedelijke Sportraad
2003	Alfons Smet - K.H.M. Sint-Sebastiaan Belsele en vzw Belsele Sportief Georges De Bats (postuum ereplaketa) - Sint-Niklase Judoclub
2004	Steve Wante - AC Waasland
2005	Antoon Keppens - FC Nieuwkerken Sint-Niklaas

	Trofee voor Sportprestatie
1989	Tom Steels - wielrennen
1990	Mario Thys - Turnkring Jeroen
1991	Jurgen Van Eetvelt - Turnkring Jeroen
1992	Elke Bogemans - A.C Waasland
1993	Nancy Callaerts - A.C Waasland
1994	Norbert Van De Walle - Sint-Niklase Tafeltennisclub
1995	Erik Wymeersch - A.C Waasland
1996	Erik Wymeersch - A.C Waasland
1997	Marianne Bude - Budokwai
1998	Valentijn De Bock - jumping
1999	Mieke Smet - Wase Zwemkring
2000	Katleen De Caluwe en Nancy Callaerts - A.C Waasland
2001	Christian Meuser - Waasland Triatlon en Duatlon Team
2002	Katleen De Caluwe - A.C Waasland
2003	Jerom Pannier - snowboarding
2004	Nico Vergeylen - Sint-Niklase Tafeltennisclub
2005	Wase Zwemkring

WERELDKAMPIOEN THEO VERSCHUEREN, EEN LEVENDE WIELERLEGENDE

Alfons SMET

Theo Verschueren in de regenboogtrui

We baseren ons voor deze bijdrage op het boek "Circus Piste" van Marc Stevelinck.

Theo zag het levenslicht in het Nederlandse Sint-Jansteen op 27 januari 1943. Vader Basiel was Belg en dus ook Theo, moeder Marie Engels was Nederlandse.

In zijn jeugd bediende Theo een melkronde in zijn geboortedorp. Bij toeval werd hem daar een oude verroeste koersfiets aangeboden die hij opkalefaterde. Hij reed er de eerste kermiskoers mee, waarin hij de overwinning verkocht aan zijn 28-jarige medevluchter voor een vette premie. Het was weliswaar de aanzet tot het echte wielrennen. Ex-wielrenner en gewezen Nederlands kampioen Cesar Bogaert werd door vader Basiel aangetrokken als trainer-coach. Hij was een grootmeester in de opleiding van nieuwelingen tot prof. "Zonder Ceeske Bogaert was ik nooit wielrenner en kampioen geworden," zou Theo later getuigen.

De beginjaren

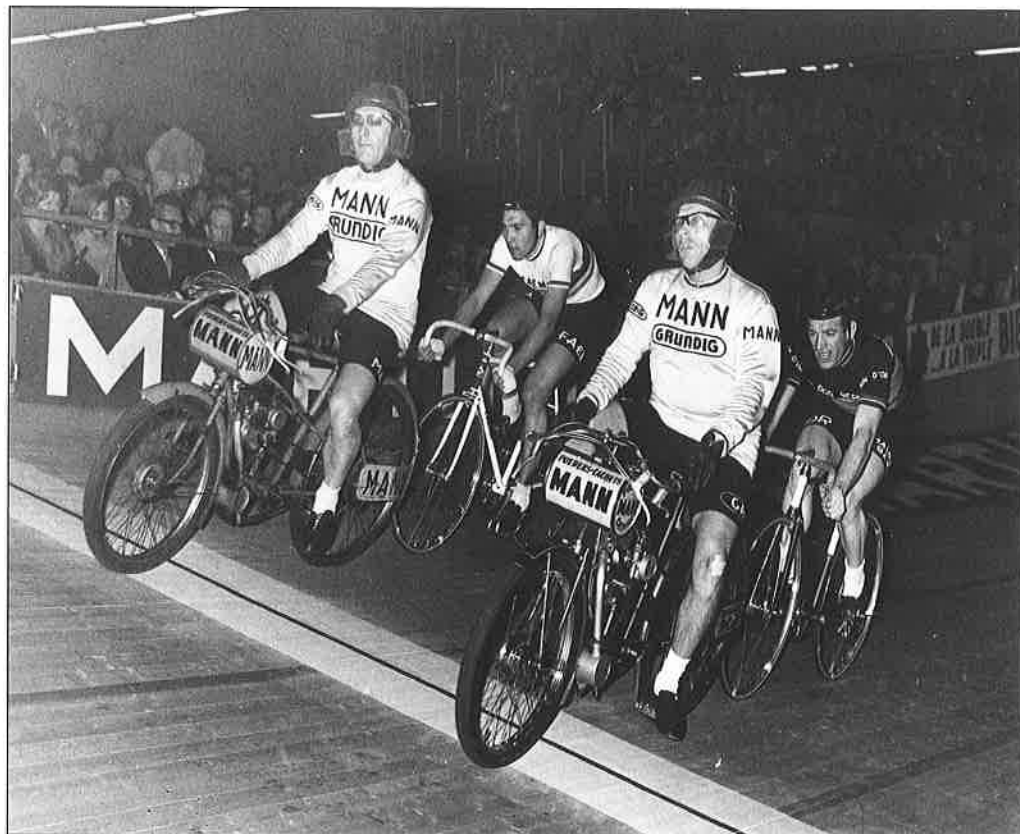
In zijn eerste jaar bij de grote wielerbond won Theo drie koersen. Hij dacht aan win-

terrust, maar zijn trainer zei: "We gaan op de piste beginnen, want rust roest." Op de wielbaan leerde de jonge Theo "colleren", in het wiel rijden en korte demarrages uitvoeren. In zijn tweede jaar was hij zestien maal primus en werd hij tweede in het kampioenschap van België bij de junioren. In 1963 won hij 38 wedstrijden bij de liefhebbers en de onafhankelijken. Ook bij de beroepsrenners nam hij deel en kaapte er drie overwinningen weg. Als lid van de ploeg van Poeders Mann nam hij deel aan de Franse 'Ronde van de Elites'. In de tijdrit verbeterde hij het uurrecord van Jacques Anquetil met een gemiddelde van 47,300 km per uur. Ook in de "Ronde van het Noorden" (Frankrijk) won hij de tijdrit en meteen ook de rittenkoers. De Fransen noemden hem "Bonjour Belmonde".

Beroepsrenner

In 1964, op 21-jarige leeftijd werd Theo prof. Het palmares dat hij bijeen zou fietsen op de weg, mag er zijn. In '64 reeds de Grote Prijs van Orchies (F), de Bevrijdingsprijs van Antwerpen en de Grote Prijs van de Stad Brugge. In 1967 en 1969 de Grote Prijs Stadsbelangen in Sint-Niklaas en in 1972 de Grote Prijzen van het Waasland te Belsele, Albertsvrienden te Puivelde, Gemeentebelangen te Waasmunster en het Internationaal criterium van Duitsland in Böblingen.

Op de piste was hij indrukwekkend en getuigde hij van grote internationale klasse. Daar behaalde hij zijn grootste successen. De zegereeks: kampioen van België ploegkoers met Robert Lelange in 1965; kampioen van België achter derny's van 1968 tot 1971 en in 1973; kampioen van België halve fond (achter zware motoren) van 1969 tot 1971 en in 1973; wereldkampioen halve fond te Varese (It) in 1971 en te Marseille (F) in 1972; winnaar van het Europees criterium achter derny's in 1968 en 1971; Europees kampioen achter derny's van 1972 tot 1974; winnaar van de zesdaagse van Antwerpen in 1968 en 1972, respectievelijk aan de zijde van Emile Severeys en Sigi Renz (Zw) en aan die van René Pijnen en Leo Duyndam (NI). Het kampioenschap van Europa te Antwerpen in 1972 was bijzonder. Niet enkel klopte Theo grote namen zoals Eddy Merckx en Patrick Sercu, hij verbeterde met een gemiddelde snelheid

Theo Verschueren vooraan met gangmaker Maurice De Boevere blijven net voor Eddy Merckx en Cois Cools in het sportpaleis van Charleroi

van 62 km per uur ook alle baanrecords die op naam van de Nederlander Peter Post stonden. Nog te vermelden is zijn wereldrecord achter derny's aan 64,5 km/u. Niet verwonderlijk dat de gemeente Beveren, zijn toenmalige woonplaats, hem tot ereburger benoemde.

Van schorsing naar blessure-einde

Bij aanvang van het wereldkampioenschap achter zware motoren in 1973 in het Spaanse San Sebastian, besliste het U.C.I. totaal onverwacht dat er moest gereden worden met landploegen. Hierdoor kon Theo niet meer aantreden met zijn trouwe gangmaker Noppy Koch, waarmee hij zo goed vertrouwd was.

Theo besloot om niet deel te nemen, wat hem een schorsing van zes maanden opleverde vanwege zijn ploeg Rokado. Een irritatie aan het zitvlak leidde bovendien tot een heelkundige ingreep. Tijdens zijn heroptreden in de zesdaagse van Antwerpen aan de zijde van de Australiër Gilmore (vader van Matthew), kwam Theo zwaar ten val, met een dubbele sleutelbeenbreuk en opnieuw maanden out tot gevolg. Hij ondernam nog een poging tot come back op het wereldkampioenschap halve fond in Montreal (Can), maar opnieuw hinderde een letsel aan het zitvlak hem. Toch behaalde hij nog zilver achter de nieuwe wereldkampioen Kees Stam (NI). In 1975 besloot Theo ermee te kappen en hing hij zijn fiets aan de haak in zijn eigen nieuw opgerichte sportzaak.

Nog een wielerweetje: Velodroom (waarschijnlijk) aan de Antwerpsesteenweg

Op zondag 29 mei 1898 werd de nieuwe velodroom van Sint-Niklaas geopend. Bij die gelegenheid werden koersen ingericht voor junioren en beroepsrenners. Op het programma stond o.a. een 10 km-wedstrijd en een koers met handicap.

Op zaterdag 24 juni 1899 werden wedstrijden georganiseerd waaraan 30 'coureurs' deelnamen. Op het programma stond een

proef voor junioren en als hoofdschotel een 'course au poteau' (wat dit ook moge betekenen!).

Op zondag 3 juni 1900 werden er wedstrijden georganiseerd met een 800 m-proef met handicap en een duel tussen De Roeck en Luyten over 50 km. De Roeck werd winnaar in een tijd van 1 u 20 min.

SPRINTFENOMENEN BIJ A.C. WAASLAND

Steve WANTE

Erik Wijmeersch

Voor velen is hij wegens zijn grootspraak niet geliefd; maar feit is dat er meestal een grond van waarheid in zijn uitspraken stak. Ook zijn pretentieuze voorspellingen qua prestaties maakte hij meestal waar! Hij is zonder enige twijfel de Wase atleet die de meest indrukwekkende palmares kan voorleggen. Het is moeilijk een beknopte weergave te geven van zijn meest opvallende prestaties zonder er enkele te vergeten.

In 1992 sloot hij zich aan bij ACW en meteen brak hij alle clubrecords op de sprintnummers, zowel in zaal (indoor) als buiten. Zijn eerste internationaal optreden was in 1993 te Sittard (NL) waar hij tijdens de Westatletic match de 200 m liep. Van toen af ging het in stijgende lijn. Maar ook hij moest, net zoals Nancy Callaerts en Katleen De Caluwé die op een Kim Gevaert stuitten, het afleggen tegen de ongenaakbare Patrick Stevens. Moet wel gezegd worden dat deze laatste vaak het duel schuwde en de confrontatie uit de weg ging!

Op de kampioenschappen van de Vlaamse Atletiek Liga (VAL) in zaal werd hij achtmaal kampioen. Van 1995 tot 2000 op de 200 m en in 1999 en 2005 op de 60 m. Zeven keer werd hij nationaal zaalkampioen: in 1996, 1997, 1999 en 2000 op de 200 m en in 1998, 1999 en 2005 op de 60 m.

Hij nam deel aan de Europese zaalkampioenschappen te Barcelona (1995), Stockholm (1996) waar hij Europees kampioen op de 200 m werd en Boedapest (1998). Twee keer startte hij in de Wereldkampioenschappen indoor: Bercy (Fr) (1997), Maebashi (Japan) (1999) en twee keer tijdens de zomer WK: Göteborg (Zweden - 1995), en Sevilla (Spanje - 1999). In 1996 mocht hij deelnemen aan de Olympische Spelen in Atlanta (USA) waar hij tweemaal de kwart finales (100 - en 200 m) haalde. Slechts 1/100 van een seconde kwam hij te kort om door te stoten tot de finale op de 200 m.

Hij trad aan in grote meetings zoals te Kevelaar (D) (Westatletic), Tel Aviv (Hapoel Games), Tallinn (Estland) (Kalevipoeg Games), Dublin (Ierland) (Europacup) waar hij de 200 m won, Malmö (Zw) (Europacup) waar hij met de Belgische 4 x 100 m-ploeg een nieuw nationaal record liep), Lahti (Fin) (Europacup) waar het Belgisch 4 x 100 m-record opnieuw gebroken werd, Zagreb (Yug) (IAAF meeting).

Verscheidene malen stond hij in de nationa-

le ploeg o.a. in 1995 te Nenagh (Ierland) tijdens de Interland: Ierland - België - Engeland. Verder was hij nog present te Lievin (Fr.), Villeneuve d'Ascq (Fr.), Duisburg (D.), Bellizona (Zwitserland), Lintz (Oostenrijk), Rennes (Fr.) waar de 4 x 200 m-ploeg van ACW de overwinning behaalde op de Europa Cup voor clubs (1997); La Chaux-de-Fonds (Zwitserland), St-Petersburg (Z-Afrika).

Met de 4 x 200 m-ploeg van ACW verbeterde hij in januari 1997 het Belgisch indoor-record en in september dat jaar was het opnieuw de ploeg van ACW, met Erik, die het record 4 x 200 m outdoor brak.

In de periode 1995-1997 brak hij het ongewone 300 m-record tot vijf keer toe.

Op 26.05.1996 liep hij te Oordegem een fabelachtige tijd van 10.12 sec. op de 100 m met een rugwind van 2.1 m/sec, net 10 cm te veel om gehomologeerd te worden. Maar kort daarvoor legde de grote Patrick Stevens te Martinique de 100 m af in slechts 10.19 sec met een rugwind van 3,1 m/sec!

In januari 1999 ging hij op stage in Zuid-Afrika waar hij deelnam aan wedstrijden te Bloemfontein, Pretoria, Potchefstroom. Hij keerde er terug en liep op 19 maart tijdens een grote meeting te Roode Poort, de 200 m.

Na het zomerseizoen 1999 vertrok hij voor een paar maanden naar Atlanta (USA) waar hij met zijn Amerikaanse trainingspartner Kevin Branskil ging trainen.

Op 21 januari 1996 kreeg hij te St-Niklaas de Prijs voor Sportprestatie voor het jaar 1995 en op 31 oktober 1997 werd hij te Brussel, na een zeer succesvol seizoen, tot beste VAL-atleet van het jaar uitgeroepen.

Na de indoor wedstrijden van 2000 verliet hij ACW om zich aan te sluiten bij R.C.Gent. In 2005 keerde hij terug naar zijn oude stal. Tijdens die periode werd hij zowel in- als outdoor eenmaal Vlaams en tweemaal Belgisch kampioen. In de winter van 2000-2001 bereikte hij op het WK indoor te Lissabon (Portugal) de halve finale op de 60 meter.

In februari 2005 werd hij nog Belgisch indoorkampioen 60 m en twee maand later was hij te gast in Dakar (Senegal).

In 2006 deed hij de overstap naar de 'masters' (= +35 j). Hij nam nog deel aan indoorwedstrijden te Bratislava (Slov) en Wenen. In maart werd hij te Linz (Oostenrijk) wereldkampioen 60 m in zaal.

Consternatie alom als Erik in juni wordt gearresteerd op verdenking van bezit en verspreiding van verboden middelen. Na twaalf dagen komt hij vrij en hervat hij zijn voorbereiding op het EK in Göteborg (Zweden). Daar doet hij nog eens van zich spreken en bereikt de halve finale op de 100 m.

Nancy Callaerts en Katleen De Caluwé

Ofschoon geen geboren Sint-Niklase atletes, maakten zij gedurende verschillende jaren het mooi weer bij Atletiekclub Waasland (ACW).

Nancy Callaerts (° Willebroek, 11 augustus 1971) sloot in 1992 aan bij ACW, terwijl Katleen De Caluwé (° Reet, 22 december 1976) hetzelfde deed in 1999.

Beide dames waren getalenteerde sprintsters. Individueel liepen zij elk een knap nationaal en internationaal palmares bijeen, maar moesten opboksen tegen de suprematie van generatiegenote Kim Gevaert. Met Kim stonden zij evenwel geregeld in het Belgische aflossingsteam, waarmee zij schitterende resultaten behaalden.

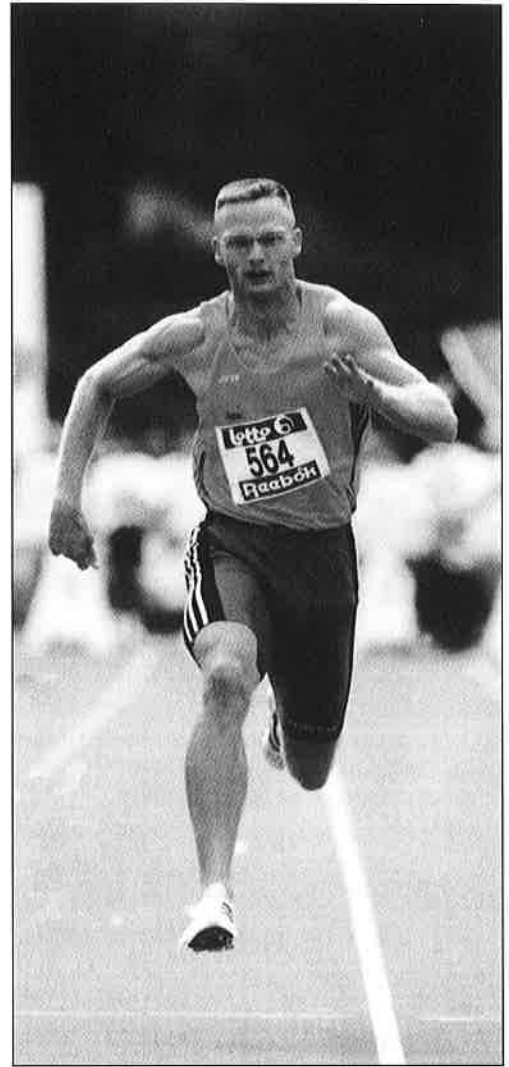
Palmares Nancy

- 60 m indoor: Vlaams kampioene in 1994, 2003 en 2005, Belgisch kampioene in 1994 en 1999,
 - 100 m outdoor: Vlaams kampioene in 1993, 1997 en 2002, Belgisch kampioene in 1993, 1997 en 2002,
 - 4 x 100 m: Belgisch kampioene in 1998 en 1999,
 - 4 x 200 m: Vlaams kampioene in 1996, Belgisch kampioene in 1996, 1998 en 1999, deelname aan wereldkampioenschappen van Lissabon 2001 (indoor), Parijs 2003 en Helsinki 2005,
 - reserveloopster nationaal 4 x 100 m-team op de Olympische Spelen van Athene 2004,
 - laureate Trofee voor Sportprestatie stad Sint-Niklaas in 1993 en in 2002 (samen met Katleen).
- Nancy had vaak te kampen met blessures en beëindigde haar sportcarrière eind 2005.

Palmares Katleen

- 200 m outdoor: Belgisch kampioene in 2000,
- 4 x 100 m: Belgisch kampioene 1999, 4de plaats EK Munchen 2002, 6de plaats WK Parijs 2003, 4 x 200 m: Belgisch kampioene 1999,
- laureate Trofee voor Sportprestatie stad Sint-Niklaas in 2000 en in 2002 (samen met Nancy).

Katleen verliet de club in 2004, het jaar waarin zij als lid van de nationale 4 x 100 m 6de werd op de Olympische Spelen van Athene.

Erik Wijmeersch

Nancy Callaerts (midden) en Katleen De Caluwé (rechts) in gezelschap van huidig Europese kampioene Kim Gevaert (links)

MIEKE SMET EN WILLY VAN MELE, LANGE AFSTANDSKAMPIOENEN BIJ WASE ZWEMKRING

André VAN LANDEGHEM

Mieke bij de start op het WK masters 2004 in Riccione, Italië

Mieke Smet

Clubs die onder hun leden een wereldkampioen(e) tellen lopen er niet zo dicht. Mieke Smet (° 1974) was vanaf haar jeugd betrokken bij de zwemsport waarin ze bijna jaarlijks verschillende Belgische titels en records op haar naam schreef, met een voorkeur voor de zwaardere afstandsproeven. Haar sporthart dreef haar tot licenciate en geaggregeerde Lichamelijke Opvoeding. Met nadien nog de diploma's A-trainster, Beheer Sportaccomodaties en Sportfunctionaris.

Vanaf 1993 verschijnt haar naam op de tabellen van de Europese kampioenschappen 'Open Water-5 km' waarin ze telkens een halve finaleplaats wist te bemachtigen. Vanaf haar overstap naar de categorie 'Masters' in 2001 kleurt haar palmares met Europese titels: 2001 viermaal Europees kampioen in Mallorca (400, 800, 5000 m crawl en 200 m vlinderslag). 2003: driemaal Europees kampioen te Milau (400 en 5000 m crawl en 200 m vlinderslag). Datzelfde jaar begint ook haar loopbaan als triatlonatlete in de sporen van haar zus Kathleen; twee overwinningen en

tweemaal zilver was de eerste oogst. 2004 werd haar topjaar met haar titel 'Wereldkampioene Masters' over 3000 m in Riccione. Daarbij voegde ze nog 2 zilveren (800 m crawl en 400 m wisselslag) en twee bronzen medailles (400 m crawl en 200 m vlinderslag); tweemaal won ze een 'zwemloop' en één kwarttriatlon; vijfmaal werd het zilver en tweemaal brons om als negende te eindigen op het Belgisch Kampioenschap Triatlon.

Willy Van Mele

Willy Van Mele, klaar voor de start van zijn "overtocht van de Oosterschelde"

Deze veelzijdige sportman werd geboren in 1944. Langs de zwemsport heeft hij zich herhaaldelijk in de wereldkijker geplaatst. Van het 'gewone' doortochtzwemmen, groeide hij uit tot een merkwaardig langeafstandsfenomeen: marathonzwemmen, het bedwingen van de woelige Oosterschelde tot het overzwemmen van het Kanaal in een ploeg van zes.

De twaalfurenmarathon van Gentbrugge zwom hij liefst 21 keer, waarvan 19 keer als eindoverwinnaar en het record van 36,8 km in 1974. In Kapellen-op-den-Bos bracht hij eveneens in 1974 het afstandsrecord op 50,1 km.

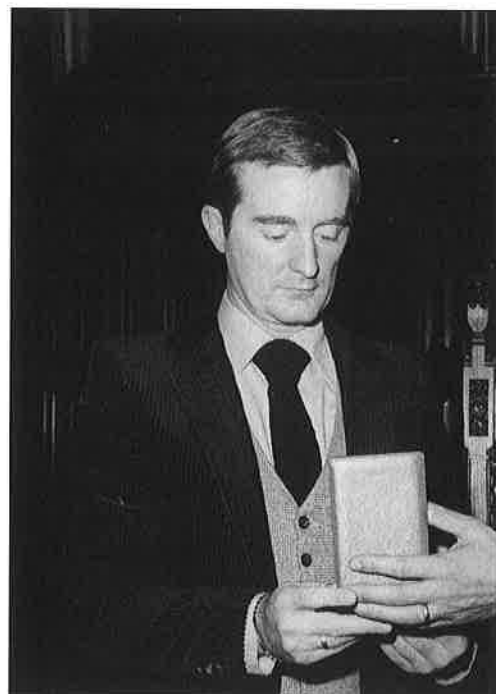
Deze prestatie zette hem aan om in 1977 de overtocht van de Oosterschelde in enkele richting aan te pakken om hierbij het nog steeds niet geëvenaarde record van 4.05 uur

op de tabel te brengen. Dit traject bedraagt in vogelvlucht 15,55 km en is doorspekt met allerlei gevaarlijke, soms onberekenbare stromingen... En hij deed het dan nog bij een windkracht van 7 beaufort. Twee jaar later waagde hij zich - tegen alle raadgevingen van loodsen in - aan de heen- en terugtocht die hij lukte in 8.12 uur.

Niet te verwonderen dat hij ook dacht aan de overtocht van het Kanaal. Met een ploeg van zes Belgische zwemmers lukte hem ook dat exploit. Hierbij moet elke deelnemer om beurt één uur zwemmen. Willy nam van het Europese record liefst twee uren voor zijn rekening! Zijn droom om het alleen te doen strandde helaas op een gebrek aan financiële middelen.

Vermelden we tenslotte toch ook dat hij de eerste Sint-Niklazenaar was die in 1985 de volledige triatlon voor zijn rekening nam in het Nederlandse Almeren.

Vanaf 1996 begon zijn wielercarrière bij de Vlaamse Wielervederatie. Hij won daarbij reeds een paar tientallen koersen met o.a. in 2002 de Europese- en in 2005 de Beneluxkampioenstitel.

Willy Van Mele ontvangt de Prijs voor Sportverdienste 1979.

DR. ALBERT DIRIX, VOORVECHTER VAN EEN GEZONDE SPORTBEOEFENING

André VAN LANDEGHEM

Wie tijdens de vorige eeuw ergens thuis was in om het even welke sportdiscipline heeft beslist kennis gemaakt, zoniet met de persoon, dan alvast met de naam van dr. Albert Dirix (°1914).

Daarmee bedoelen we niet alleen de sportlui uit Sint-Niklaas, maar evenzeer die uit het hele land en zelfs van over de hele wereld. Hij verenigde in zich zowat alle medische disciplines en stelde die ook graag ter beschikking, niet alleen van de sport, maar evenzeer van de hele samenleving.

Zijn sociaal engagement begon reeds in zijn jeugd als medestichter van de scoutsgroep Kristus Koning (1928) en vanaf 1938 was hij één van de eerste medewerkers van Pater Van Clé, stichter van Sporta, het apostolaat bij de toen nog met minachting bejegende sportbeoefenaars. Later zou hij dat in Sint-

Niklaas in praktijk brengen door zijn gratis medewerking in de Sporta Wielerschool. Daar toonde hij zich trouwens reeds vanaf 1964 als één van de eerste en meest fervente tegenstanders van doping en het invoeren van de dopingcontrole, een evenement waarin hij wereldfaam verwierf door voordrachten, geschriften en baanbrekende onderzoeken.

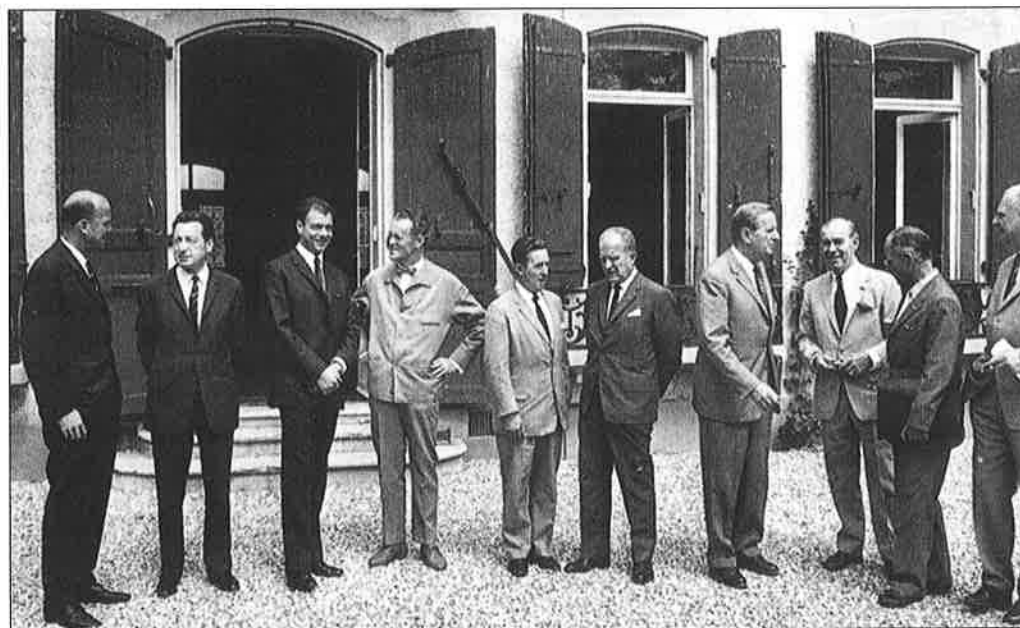
Plaatselijk engagement

Omwille van de grote verscheidenheid aan medische diploma's, zijn licentie in lichamelijke opvoeding en zijn sportief-sociaal engagement lag hij aan de grondslag bij de stichting van en vooral bij de medische begeleiding in verschillende verenigingen: atletiekclub, zwemclub, bokscub, wielerschool, sport voor gehandicapten, naast het Rode Kruis... Als ondervoorzitter van het Stedelijk Adviescomité voor de Sport ontving hij in 1972 de Prijs voor Sportverdienste. Daarnaast vermelden we graag de viering om 50 jaar activiteit in de Stadskliniek.

Internationale faam

Was het omwille van zijn medische onderlegdheid? Of wegens zijn sportengagement? Feit is dat dr. Dirix vanaf 1956 in Melbourne en in Cortina d'Ampezzo tot 1992 in

Barcelona door het Internationaal Olympisch Comité werd aangezocht als medewerker bij de medische staf van de Olympische Spelen. De uitnodigingen voor voordrachten, congressen, nationale en internationale comités, erkenningen en verermerkingen zijn niet te tellen. Zijn curriculum daaromtrent telt niet minder dan een twintigtal bladzijden, zodat het onmogelijk is hiervan ook maar enige samenvatting te brengen. En dan tellen we nog niet de 40 bladzijden omschrijvingen van zijn wetenschappelijke publicaties. Meest opvallend is wellicht zijn medewerking aan "The Olympic Book of Sports Medicine", een verzamelwerk van 692 bladzijden in samenwerking met 62 wetenschappers uit 19 landen en uitgegeven in zes talen. Een laatste internationaal wapenfeit was zeker de uitnodiging van het Europees Parlement in 1993 voor een hoorzitting door de Europese Gemeenschap over 'Sport en Doping'. Dr. Dirix werd 84 jaar, hij overleed in 1999.

Eén van de eerst bijeenkomsten van de medische commissie van het Internationaal Olympisch Comité eind jaren '60 in Lausanne. Tweede van links is dr. Dirix.

REACTIE

Marcel De Bats, voorzitter van de Sint-Niklase Judoclub en auteur van het artikel op pagina 518, nam met aandacht het artikel "Budokwai al 27 jaar aan de slag in Belsele" van vorig nummer door en corrigeerde ons op enkele punten.

Om te beginnen gaf hij een opmerking in verband met de beschreven voorgeschiedenis van Budokwai. Hij stelde dat het niet Etienne Bats was die in 1950 aan de wieg stond van de Sint-Niklase Judoclub, maar wel zijn broer François.

Er werd ook verwezen naar het toenmalige oefenlokaal in café Hemelrijk aan de Grote Markt. Opnieuw onjuist zo blijkt, want dat moest het Huis van Commerce zijn.

De correcte versie leest u in het artikel "Roots en levenslijn van de Sint-Niklase Judoclub", zoals vermeld op pagina 518. Met dank aan de aandachtige lezer-auteur.

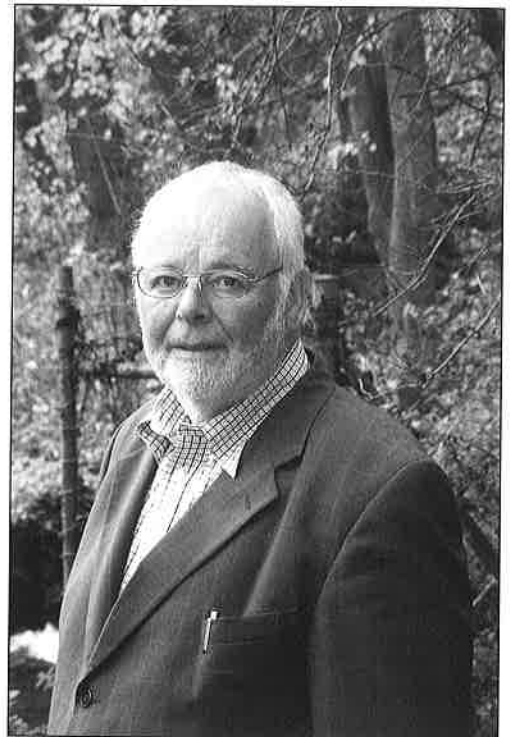
Etienne DE MEESTER, voorzitter Stedelijke Sportraad

Met het nummer twaalf, twee nummers meer dan oorspronkelijk gepland, zet de redactie een punt achter de uitgave van het tijdschrift *Sportrevue*. Met volgehouden inzet hebben we getracht een overzicht te geven van de sportontwikkeling in onze stad doorheen de 20ste eeuw. Belangrijk en prioritair hierbij was de geschiedenis van de verdwenen clubs en disciplines veilig te stellen. Voor het optekenen van mondelinge getuigenissen was het zelfs hoog tijd, die bronnen worden steeds schaarser.

Het begon allemaal toen het "millennium" in zicht kwam. Op het einde van het magische jaar 2000 stelden we ons eerste nummer voor aan de pers. *Sportrevue 1* werd gratis verspreid op 1000 exemplaren. Vanaf het nummer 2 lieten wij het aantal drukexemplaren afhangen van het aantal abonnementen.

"Zoek en bezoek" was het motto waarmee we ruim zes jaar speurden naar bruikbaar materiaal. Zoeken in archieven, afspraken maken, mensen bezoeken, nota's nemen en tenslotte artikels schrijven. Vele uren gingen op in dit intensieve proces. Het resultaat zit vervat in een 170-tal artikels, handelend over meer dan 30 verschillende disciplines. Naargelang de beschikbare gegevens bevat het ene clubverhaal meer informatie en details dan het andere. Bespreken van en snoeien in de teksten, selecteren van de juiste foto's en het kritisch proeflezen tijdens de talrijke redactievergaderingen bepaalden mee de inhoud en de vorm. Voor de auteurs was dit een verrijkende ervaring.

Naast de vele clubverhalen toonde de redactie ook aandacht voor de groei van de sportinfrastructuur, de ontwikkeling van het stedelijk sportbeleid en ... de mens in de sport. Honderden sporters werden geciteerd, de verdiensten van clubleiders naar waarde geschat en de voornaamste atleten met hun

palmares passeerden de revue. Dit leidde tot het idee om in het vernieuwde zwembad dat binnenkort zijn deuren zal openen, een eregalerij in te richten. Daarin zullen de portretten van de grootste en populairste sportfiguren een plaats krijgen. Onze zevenkoppige redactie werd aangezocht om de criteria vast te leggen en de selectie voor te stellen. Een moeilijke opgave bij een lovenswaardig initiatief.

Met de publicatie van *Sportrevue* wilden de speurders een groot deel van het lokale sporthistorisch erfgoed beschutten. We weten dat dit werk onvolledig en nooit af is. Toch kijkt de "vergrijsde ploeg" tevreden naar het gebundelde eindresultaat: een uniek naslagwerk voor de komende generaties, waarin elke deelgemeente voldoende aanbod komt.

INHOUD VAN SPORTREVUE 1 – 12

Bij de start van Sportrevue	p. 001 – nr. 1
Woord vooraf	p. 003 – nr. 1
Bij het verschijnen van de sportrevue	p. 046 – nr. 2
Epiloog	p. 552 – nr. 12
Algemeen beleid	
In vogelvlucht doorheen 100 jaar sport in Sint-Niklaas	p. 004 – nr. 1
25 jaar Stedelijke Sportraad	p. 232 – nr. 5
Voorgeschiedenis van de Stedelijke Sportraad	p. 374 – nr. 8
Sportraden Belsele, Nieuwkerken en Sinaai vòòr de fusie	p. 409 – nr. 9
Vijftig jaar Sportbeleid in Sint-Niklaas	p. 541 – nr. 12
Dr. Albert Dirix, voorvechter van een gezonde sportbeoefening	p. 550 – nr. 12
Infrastructuur	
Van kleiput tot zwemput	p. 026 – nr. 1
Van badinrichting tot zwembad – deel 1	p. 052 – nr. 2
Van badinrichting tot zwembad – deel 2	p. 116 – nr. 3
Van Michelbad tot sportcentrum	p. 138 – nr. 3
Van badinrichting tot zwembad – deel 3	p. 168 – nr. 4
Van badinrichting tot zwembad – deel 4	p. 220 – nr. 5
De oprichting van de sporthallen: exponent van een doorgedreven sportbeleid	p. 320 – nr. 7
De Ster: 100 ha voor sport en recreatie	p. 357 – nr. 8
De velodrooms van Sint-Niklaas	p. 503 – nr. 11
De schutterstorens, een halve eeuw onderdak voor de staandewipschutters	p. 535 – nr. 12
Sporttakken en – verenigingen	
Atletiek	
AC Belsi schreef geschiedenis in het veldlopen voor vrouwen	p. 083 – nr. 2
Nieuwkerken wandelt en loopt	p. 178 – nr. 4
Atletiek. Deel 1: de jaren tot de Tweede Wereldoorlog	p. 246 – nr. 6
Piet Smet, olympisch kandidaat	p. 251 – nr. 6
Atletiek. Deel 2: van Sportkring tot Puitvoet	p. 286 – nr. 7
Atletiek. Deel 3: de overstap naar de Witte Molen	p. 331 – nr. 8
Atletiek. Deel 4: tot 1980	p. 378 – nr. 9
Atletiek. Deel 5: de laatste jaren aan de Witte Molen	p. 422 – nr. 10
Atletiek. Deel 6: AC Waasland verhuist naar de Ster	p. 470 – nr. 11
Sprintfenomenen bij A.C.W.	p. 547 – nr. 12
Autosport	
Robert Verstraeten, lid van “autostal Catrien”, in Formule V met zelfgemaakte wagen	p. 404 – nr. 9
De eerste automobielwedstrijden in Sint-Niklaas	p. 531 – nr. 12
Badminton	
Zaalsporten in Nieuwkerken	p. 120 – nr. 3
De Mintons, meer dan een pluimpje slaan	p. 494 – nr. 11
Basketbal	
Van Jong Waasland tot Kon. Sint-Niklase Condors BBC	p. 063 – nr. 2
Van BBC Were Di naar BBC Waasland	p. 156 – nr. 4
Hermes BBC als Bell's Café tot in Tweede Nationale	p. 256 – nr. 6
BBC Breydelboys eindigde onder de naam Bertino	p. 364 – nr. 8
Bergsport	
Bergsport in het Waasland	p. 440 – nr. 10
Biljarten	
Veertig jaar Sint-Niklase Biljartbond	p. 204 – nr. 5
Biljartclubs Onze Wijk en Gildenhuis	p. 301 – nr. 7
De Biljartsport in Nieuwkerken	p. 351 – nr. 8
De Sint-Niklase Biljartacademie en biljartclub Brabo	p. 354 – nr. 8
Twee verdwenen Sint-Niklase biljartclubs: Op is Op en 't Landhuis	p. 396 – nr. 9
Snooker, een rage vanaf de jaren tachtig	p. 413 – nr. 9
Biljartclub 't Volkshuis 30 jaar actief	p. 457 – nr. 10

Boksen	
Boksen vóór en na de Tweede Wereldoorlog: deel 1	p. 022 – nr. 1
Boksen vóór en na de Tweede Wereldoorlog: deel 2	p. 059 – nr. 2
Boksen vóór en na de Tweede Wereldoorlog: deel 3	p. 104 – nr. 3
Boksen vóór en na de Tweede Wereldoorlog: deel 4	p. 151 – nr. 4
Boldersmaatschappijen	
De Ware Vrienden, de enige overlevende boldersmaatschappij in St.-Niklaas	p. 211 – nr. 5
De Nieuwkerkse boldermaatschappijen	p. 269 – nr. 6
Boogschieten	
Doelschieten	
Doelschieten vroeger en nu te Sinaai	p. 186 – nr. 4
Kruisboog	
Kruisboogschieten in Groot Sint-Niklaas	p. 345 – nr. 8
Koninklijke Kruisboogmaatschappij “De vergulde Spoor”	p. 405 – nr. 9
Wel en wee van kruisboogschutters “De Ware Vrienden”	p. 458 – nr. 10
Liggende Wip	
De Eendracht is de oudste liggende wipmaatschappij van Sinaai	p. 035 – nr. 1
Van blazoenschietspel tot liggende wip: de Belseelse koninklijke liggende wipmaatschappij “Eendracht”	p. 197 – nr. 5
Liggende wipmaatschappij “De Ware Vrienden” verhuisde van Zwaanaarde naar Duizend Appels	p. 224 – nr. 5
De Nieuwkerkse schuttersverenigingen	p. 298 – nr. 7
Kon.liggende wipmaatschappij “De Kettermuitvrienden”, een oorlogskind	p. 461 – nr. 10
Liggende wipmaatschappij “Puivelde Herleving” ontbonden na sluiting van het lokaal	p. 466 – nr. 10
Liggende wipmaatschappij “Willem Tell” uit Sinaai bestaat niet meer	p. 514 – nr. 11
Liggende wipmaatschappij ‘Ons vermaak’ verhuisde van Sinaai naar Puivelde	p. 529 – nr. 12
Staande wip	
Kroniek van de edele handbooggilden	p. 007 – nr. 1
Koninklijke Gilde Sint-Sebastiaan Belsele	p. 056 – nr. 2
Koninklijke Gilde Sint-Sebastiaan Sinaai	p. 100 – nr. 3
Koninklijke Gilde Sint-Sebastiaan Sint-Niklaas	p. 145 – nr. 4
De chronycke van den edelen Handbooghe Gulde “Vrede Best” uit St.-Niklaas	p. 242 – nr. 6
De ridderlijke schuttersgilde Sint-Sebastiaan van Nieuwkerken	p. 267 – nr. 6
“Les Gens Sans Peur”, de koninklijke handbooggilde met standing	p. 386 – nr. 9
Duivensport	
Heropbloei van de duivensport na WO II	p. 511 – nr. 11
Duivenmaatschappijen in Nieuwkerken	p. 513 – nr. 11
Gewichtheffen	
Een vergeten grootheid: Wolf Davidson	p. 132 – nr. 3
	p. 236 – nr. 5
30 Jaar gewichtheffen in Sint-Niklaas	p. 303 – nr. 7
Gymnastiek	
De Olympische turners van 1920	p. 015 – nr. 1
De verdwenen turnverenigingen: deel 1	p. 067 – nr. 2
De verdwenen turnverenigingen: deel 2	p. 110 – nr. 3
De verdwenen turnverenigingen: deel 3	p. 160 – nr. 4
De geschiedenis van Kracht en Geduld: deel 1	p. 190 – nr. 5
De geschiedenis van Kracht en Geduld: deel 2	p. 260 – nr. 6
Drie decennia turnkring Jong en Blij Nieuwkerken	p. 311 – nr. 7
Jeroen, school- en topgym	p. 337 – nr. 8
Ritmica telt in 2005 veertig lentes	p. 400 – nr. 9
De Diavolo's, wereldklasse op de koord	p. 416 – nr. 9
Rust-Roest, de koninklijke turnvereniging met roots in Temse	p. 435 – nr. 10
Tjeebogiem, een kortstondige droom van een turnster	p. 439 – nr. 10
Hengelen	
De Linievissers hengelen nog steeds in het “stiltegebied” te Sinaai	p. 408 – nr. 9
Hondensport	
Het succes van “De politiehond van 't Wijnveld” uit Sinaai	p. 139 – nr. 3
Alleen de Kon. Sint-Niklase Hondenafrichtclub bleef overeind	p. 371 – nr. 8
Twee vormen van hondensport in Nieuwkerken	p. 509 – nr. 11

Judo

- Judoclub Troelant heeft nog toekomst p. 128 – nr. 3
Budokwai al 27 jaar aan de slag in Belsele p. 490 – nr. 11
Roots en levenslijn van de Sint-Niklase Judoclub p. 518 – nr. 12

Karate

- Al 35 jaar karateclubs in Sint-Niklaas p. 453 – nr. 10
Budokwai al 27 jaar aan de slag in Belsele p. 490 – nr. 11

Korfbal

- Korfbal kwam moeilijk van de grond p. 114 – nr. 3
Vos Reinaert groeide te Sinaai tot multisportvereniging p. 313 – nr. 7

Motorcross

- Motorcrossers Willy en Wilbert Baeke uit Belsele p. 229 – nr. 5
Motorcrossers Alex en zoon Pascal Bal schitterden p. 307 – nr. 7
Motorcrosser van formaat, Ghisleen Calle p. 394 – nr. 9

Paardrijden

- Op bezoek bij Valentijn De Bock, wereldkampioen jumping 1998 p. 090 – nr. 2
Van landelijke rijvereniging Jong Waasland tot stoeterijen 't Klavertje Vier p. 134 – nr. 3
Het wat en hoe van de Landelijke Rijverenigingen p. 463 – nr. 10
Landelijke rijverenigingen in Sint-Niklaas p. 484 – nr. 11

Politiesport

- De politiesport, zeer omnivalent p. 365 – nr. 8

Rolschaatsen

- Rolschaatsclub "De Ster" op naar zilveren jubileum p. 226 – nr. 5

Schermen

- 30 jaar Schermkring Sint-Niklaas p. 281 – nr. 6
Schermkring Concordia p. 444 – nr. 10

Schietsport

- Walter Cornet, de gevreesde doelschutter p. 419 – nr. 9

Tafeltennis

- Ontstaan en groei van de Sint-Niklase Tafeltennisclub p. 181 – nr. 4
De wieg van TTC Troelant stond in het gelijknamige jeugdhuis p. 279 – nr. 6

Tennis

- Royal Tennisclub is de oudste tennisclub in Sint-Niklaas p. 106 – nr. 3
Wase Tennisclub: dynamisme gekoppeld aan wat geluk p. 296 – nr. 7
p. 468 – nr. 10
Vos Reinaert groeide te Sinaai tot een multisportvereniging p. 313 – nr. 7
Malpertuus, tennis- en petanqueclub, een beroerde geschiedenis p. 451 – nr. 10
Beginjaren van Tennisclub De Jasmijn p. 533 – nr. 12

Voetbal

Kon. Belgische Voetbalbond

- Excelsior van 1922 tot 1989 in K. B.V.B. p. 047 – nr. 2
Van F.C. Den Ijzer tot F.C. Nieuwkerken p. 070 – nr. 2
Sint-Niklase Sportkring speelde in Eerste Nationale – deel 1 p. 095 – nr. 3
Sint-Niklase Sportkring speelde in Eerste Nationale – deel 2 p. 142 – nr. 4
Eénmaal Klauwaerts, tweemaal Wilskracht p. 195 – nr. 5
Met F.C. Gerda verdween de laatste stadsploeg p. 238 – nr. 6
Van Red Star Haasdonk tot Red Star Waasland p. 292 – nr. 7
Rode Duivel Gust Van Steenlant als ambassadeur van onze Stad p. 330 – nr. 8
F.C. Herleving Sinaai speelt in het sportcentrum Ter Beke p. 341 – nr. 8
VK White Boys speelt in eigen accommodatie p. 383 – nr. 9
Sinaai Girls ontsproten uit F.C. Wijnveld p. 426 – nr. 10
Het korte maar opgemerkte leven van F.C. Rapid Belsele p. 507 – nr. 11

Liefhebbersvoetbal

- De oudste voetbalsporen in Sint-Niklaas p. 012 – nr. 1
Walivo leidt amateurvoetbal in goede banen p. 029 – nr. 1
F.C. Puivelde begon als straatploegje p. 039 – nr. 1
F.C. Luitentuit verliet zijn basis p. 041 – nr. 1
Liefhebbersvoetbal Nieuwkerken p. 213 – nr. 5
Bloei van het corporatief voetbal in Sint-Niklaas p. 228 – nr. 5

Vos Reinaert groeide te Sinaai tot een multisportvereniging	p. 313 – nr. 7
SK Sinaai en Sparta Duizend Appels actief in het K.V.S	p. 415 – nr. 9
Zaalvoetbal	
ZVC Dynamo won de Beker van België	p. 080 – nr. 2
Volkssporten	
Volkssportfeesten brengen elk jaar heel Sinaai in beweging	p.2 16 – nr. 5
Volleybal	
Liefhebbersvolleybal	p. 078 – nr. 2
Volleybalclub Sibok speelt met heren- en damesploeg	p. 087 – nr. 2
Zaalsporten in Nieuwkerken	p. 120 – nr. 3
Vos Reinaert groeide te Sinaai tot een multisportvereniging	p. 313 – nr. 7
Tweemaal "Paul" in volleybalclub Rapid (-VVV)	p. 433 – nr. 10
De Belseelse volleybalclub heet VC Belvoc	p. 447 – nr. 10
Sint-Niklase Volleybalclub met eigen spelers naar de top	p. 476 – nr. 11
VC ATB pionier van de volleybalsport	p. 496 – nr. 11
VC Sinda speelde in de jaren tachtig met drie seniorenploegen	p. 499 – nr. 11
Flanders Volley Gala, een zilveren palmares	p. 537 – nr. 12
Wandelen	
Nieuwkerken wandelt en loopt	p. 178 – nr. 4
Wandelclubs en stappers	p. 445 – nr. 10
Waterpolo	
Waterpolo tot in ereafdeling	p. 317 – nr. 7
Wielrennen	
Inrichters	
Van De Vlaamse Leeuwen tot de Tom Steelsvrienden	p. 017 – nr. 1
1973: ritaankomst en tijdrit Ronde van Frankrijk	p. 032 – nr. 1
Sportcomité Gemeentebelangen Sinaai als organisator en koepel	p. 172 – nr. 4
Kon. Sportcomité Duizend Appels uit Sinaai op eigen benen	p. 283 – nr. 6
Sportcomité Kon.Belsele Sportief actieve en alzijdige vereniging	p. 429 – nr. 10
Koninklijke stadsbelangen schreef wielergeschiedenis	p. 479 – nr. 11
Grote wielervedstrijden in hartje Waasland	p. 525 – nr. 12
Wielrenners	
Wielersport in Sint-Niklaas tot WO II – deel 1	p. 073 – nr. 2
Wielersport in Sint-Niklaas tot WO II – deel 2	p. 125 – nr. 3
Karel De Baere, een renner met doorzicht, kracht en eindspurt	p. 175 – nr. 4
Gilbert Maes, een veelzijdig renner met talent	p. 218 – nr. 5
De gebroeders Albert en François Van Vlierberghe uit Puivelde	p. 275 – nr. 6
Tom Steels, viermaal Belgisch Kampioen wielrennen bij de profs	p. 390 – nr. 9
Vijf Puiveldse broers Van Landeghem actief als wielrenner	p. 411 – nr. 9
Wereldkampioen Theo Verschueren, een levende wielervelegende	p. 545 – nr. 12
Wielertoeristen	
Wielertoeristenclubs Kontakt en Rijdt Lustig	p. 324 – nr. 7
Wielertoeristenclub De Belseelse Trappers	p. 361 – nr. 8
Leurica, de eerste wielertoeristenclub	p. 534 – nr. 12
Worstelen	
Worstelen was populair in Sint-Niklaas – deel 1	p. 206 – nr. 5
Worstelen was populair in Sint-Niklaas – deel 2	p. 270 – nr. 6
Zeilen	
25 Jaar Sint-Niklase Watersportvereniging	p. 326 – nr. 7
Zwemmen	
Kortstondig zwemmen: WSC en PCZ	p. 131 – nr. 3
Pionierswerk van zwemkring Nood Dwingt	p. 164 – nr. 4
Van Sint-Niklase Zwemvereniging tot Wase Zwemkring	p. 201 – nr. 5
Wase Zwemkring slaat zijn vleugels uit	p. 253 – nr. 6
Tony van Haver: 27 nationale titels sierduiken	p. 369 – nr. 8
Wase Zwemkring telde heel wat kampioenen "reddend zwemmen"	p. 398 – nr. 9
D.I.W.I. zwemmen voor en door motorisch gehandicapten	p. 540 – nr. 12
Mieke Smet en Willy Van Mele, langeafstandskampioenen bij Wase Zwemkring	p. 549 – nr. 12

